

VILNIS

LIETUVIŲ LIAUDIES LAIKRAŠTIS
LITHUANIAN NEWSPAPER
3116 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608
Telefonas: [312] 842-7325

VOLUME LXVII Nr. 13

KETVIRTADIENIS, BIRŽELIO (JUNE) 25, 1987

KAINA 25 c.

Kasdien

Bet kur tau!
Ar neatrodo taip?
Tik turčius . . .
Hartford, Conn.

Medicinos mokslai nebe viduramžių alchemija. Paėmė už pakarpos džiova, raupus, sifilį, gonoreą ir daug kitų limpamų ligų. Gali paimti ir AIDS ligą, bet, žinoma, reikia milijonų, gal ir net bilijonų dolerių tyrinėjimų laboratorijoms, o ne taip, kaip dabar, kad palikta universitetų bei ligoninių laboratorijoms ir mokslininkams darbuotojams.

Jeigu reakininkams politikiejiems mažiau rūpėtų "žvaigždžių karų" programos, visokiausių branduolinių raketų tobulinimai, ginklavimosi lenktynės, nereikia eiti nė pas burtininką, AIDS ligai būtų pastotas kelias.

Bet kur tau! Viską naikinančiams ginklams šimtabilijoninės sumos, o kovai su AIDS — trupiniai!

Už Irangate aferą įstatymai su prez. Reaganu turėtų susidoroti taip, kaip kaip susidorėjo su Nixonu už Watergate. Nebereikia nė tolesnių apklausinėjimų, jau ir dabar aišku, jog prezidentui žinant buvo pradėjusi veikti Baltųjų rūmų rūsyje pagrindinė valdžia, nesiskaitytis nei su konstitucija, nei su kongresu ir įstatymais, o prezidentas džiugiai trynė rankas, kad vykdomi jo pageidavimai.

Tiesa, Irangate afera kitokia negu Watergate. Irangate aferos byloje galima rasti "atpirkimo ožys", o jis jau guli kape. Buvusiam CIA direktoriui Casey dabar galima versti visą bėdą, nes jis negali pasiteisinti.

Ar neatrodo taip?

Jeigu šiems yra garbingi JAV konstitucijos jubiliejiniai metai, tai nuopelnas tenka pažangiosioms Amerikos jėgoms už jos taisydamą, lopymą, nes kitaip jokių būdu nebūtų išsilaikiusi 200 metų. Kaip Aukščiausiojo teismo teisėjas Thurgood Marshall sako, jos tėvai, ją rašydami "moralinius principus paaukojo savo asmeniškais interesais".

Išties, originali konstitucija buvo parašyta taip, kad ir Pietiečių vergokratų ir Šiaurės turčių pirklių interesams tiktų. Vergiją paliko gyvuoti, varguomenę be balso šalies valdyme, moteris beteisėmis ir panašiai.

Už Teisių Bilių, už panaikinimą vergijos, už teisę moterims balsuoti ir už kitokias teises pažangiajai liaudžiai reikėjo kovoti ir dar kaip kovoti. Ir atrodo, kad dar tebereikės kovoti.

Laikraščio "New York Times" ir BCS apklausinėjimų duomenimis, 49 procentai apklausinėtųjų pasisakė, jog konstitucija, kaip dabar yra, proteguoja tik tuos, kurie turi

Tradicinė šeimos šventė surengta Kaune. Raiti dūdoriai kviesliai į senamiestį sukviė tūkstančius miesto gyventojų ir svečių. Susirinkusieji pagerbė lietuviško cirko kūrėjus liaudies artistus Jadvygą ir Joną Ramanauskus jų auksinių vestuvių progą. Su dainomis, liaudies muzika sutiktos ir jaunosios kauniečių poros — dalyvaujant tėvams ir piršliui paskelbtos jų sužadėtuves. Miesto folkloriniai ansambliai senamiesčio aikštėje surengė didelį šventinį koncertą.

Šeimos šventės momentai.

K. Jureies nuotraukos

Teroristai ir teisėjai

"Teroristai ir jų pagalbininkai dažnai tvirtina, kad jie paprasčiausi "kareiviai" ar "kovotojai dėl laisvės", kariaujantys dėl nacionalinio išsivadavimo. Aš atmetu tokią prielaidą, ir amerikiečių tauta taip pat atmeta ją . . ."

Taip pasakė JAV viceprezidentas George Bush, kalbėdamas tarptautinėje konferencijoje terorizmo klausimais, įvykusioje Washingtone 1987 metų sausio 20 dieną.

Toje pačioje konferencijoje JAV žinybos ministras Kasparas Weinberger pasakė dar aiškiau:

"Deja, diskusijose apie terorizmą laikoma išmintimi pakankama sofistika ir prasimanymų dozė. Pagal vieną ypač aktyviai platinamą teoriją tas, kurį "vienas laiko teroristu, kitam yra kovotojas dėl laisvės". Šis moralinės lygiaus pavyzdys nuveda klaidingu keliu: jis siekia nuginkluoti Vakarų kovoję su tais, kas siekia Vakarų sunaikinti . . . Dar neseniai mums neužteko tikslų kriterijų, reikalingų konkrečioms karinėms akcijoms susidūrus su teroristais. Dabar pasiekėme pažangą padidindami

pinigų. Vadinasi, nėra tobula. O jeigu netobula, reikės patobulinti.

Daug yra Amerikos senosios kartos lietuvių, kurie jeigu nėra gyvenę, tai žino Hartford, Conn., miestą, kuriame savo laiku yra buvusi nemaža imigrantų lietuvių kolonija. Yra nemaža čia gimusių amerikiečių lietuvių, kuriems Hartford yra gimtasis miestas.

Šiandien šis 137,000 gyventojų miestas, yra neturtingiausias miestas Connecticut valstijoje ir ketvirtas visoje Amerikoje neturtingiausių. Už visa tai ačiū prez. Reagano politikai miestams mažinti federalinius fondus.

S. J. Jokubka

potencialą kovoje su jais. Bet reikia dar didesnio lankstumo, daugiau galimų variantų. Be karo, mums reikalingas ir durklas".

Iš tų žodžių aiškiai matome du dalykus: Washingtonas savavališkai pasiskelbė esąs tarptautinis teisėjas su durklu rankose; antra — kovotojus už nacionalinį išsivadavimą pavadino teroristais ir sąmoningai siekia sumaišyti visiškai skirtingas sąvokas.

Terorizmas, t. y. smurto akcijos prieš nekaltus žmones, — ne naujas reiškinys. Tačiau šiandien jis peraugęs į svarbią tarptautinę politinę problemą. Teroristinių užpuolimų objektais vis dažniau tampa politiniai veikėjai, diplomatai, kiti oficialūs asmenys. Pavyzdžiui, tarptautinio sąmokslų pėdsakai aptikti tiriant Indiros Gandhi ir Ulofo Palmės nužudymą.

Laikraštis "Washington Post" pranešė: 1986 metais visame pasaulyje įvyko beveik 800 teroristinių incidentų, maždaug tiek pat ir 1985 metais. Per pirmuosius devynis 1986 metų mėnesius nuo teroristų rankų žuvo 447 žmonės. Per tą patį 1985 metų laikotarpį — 620 žmonių.

Teroristinė veikla nežino sienų, įvairiose šalyse gerai užsikonspiravę jos vadovai tarpusavy bendradarbiauja. Tačiau pastaruosiu metu svarbesnis pasidarė dar vienas šios nelemtos problemos aspektas — terorizmas sukelia sunkias pasekmes tarptautiniam saugumui. Bet kokia teroristinė akcija, jei sužinoma arba yra pagrindo manyti, kad ji buvo organizuota ar inspiuruota iš užsienio, gali sukomplicuoti valstybių santykius.

Tačiau būna, kad tokie kaltinimai nepagrįsti, dar daugiau — jie sąmoningai sufabrikuojami. Prisiimkime, kaip buvo stengiamasi organizuoti "bulgarų pėdsaką"

pasikėsinimo prieš popiežių Joną Paulių II byloje. Negalima pasakyti, kad teisminis tardymas buvo bešališkas, priešingai — tardytojai iš kailio nėrėsi siekdami apkaltinti S. Antonovą. Tačiau buvo priversti pripažinti, kad kaltinimas neturėjo pagrindo. Bet ar po to kas nors oficialiai mėgino išsiaiškinti — kodėl Antonovas buvo apkaltintas, irodyti, kad tai buvo ne klaida, o sąmoninga provokacija! Kas provokavo! Kas pagaliau atsakė už šmeižtą! Tokio tarptautinio mechanizmo kol kas nėra. Užtat kaip tokiu būdu galima įkaintinti aistras! Ir tai suprantama — visų šalių žmonės piktinasi terorizmu, reikalauja imtis griežtų priemonių. Tomis nuotaikomis ir prisidengia JAV vyriausybė. R. Reaganas, atėjęs į Baltuosius rūmus, iškėlė "kovos su tarptautiniu terorizmu" šūkį kaip svarbiausią politinės propagandos elementą. Terorizmu jis apkaltino visas jam nepatinkančias valstybes — Libiją, Siriją, Iraną, Korėjos Liaudies Demokratinę Respubliką, Kubą, Nikaragvą. Ir pasisavino teisę jas "nubausti".

Taip vasario mėnesį vėl iškilo intervencijos pavojus Artimuosiuose Rytuose. JAV lėktuvnešų junginiai, jūros pėstininkai užėmė pozicijas, iš kurių galima būtų pulti "teroristų bazes" Irane, Sirijoje, Libane. Štabų žemėlapiuose tokias "bazes" galima pažymėti, kur patinka, bet kurioje šalyje, kurią norima pulti. Prieš metus buvo "rastos" bazės Libijoje ir bombarduoti jos miestai.

Terorizmas — didžiulis mūsų laikų blogis. Tačiau mėginti jį sunaikinti valstybiniu terorizmu — dar didesnis nusikaltimas, nes aukomis tampa kur kas daugiau žmonių gyvybių, kenčia valstybių suverenumas, tarptautinė teisė. Čia jau nedera kalbėti apie moralę ir teisingumą. Juo labiau kad valstybinio terorizmo įkvėpėjai patys nustato kriterijus: karinę jėgą prieš Afganistaną, Angolą, Nikaragvą, Kampučiją, jų nuomone, naudoja ne teroristai, o "kovotojai dėl laisvės". . .

Smurto bacilos Artimuosiuose Rytuose sparčiai dauginasi. Ir tam ten dėkinga dirva. Palestiniečių klausimas neišspręstas. Penkių milijonų tautai gresia pasilikti amžinu tremtiniu su visomis iš to kylančiomis politinėmis ir socialinėmis pasekmėmis. Kur dar, išskyrus Artimuosius Rytus, yra tokie dideli svetimųjų okupuoti rajonai, o okupacijai galo nematyti? Kur dar bombarduojami gyvenamieji miestų kvartalai, kaip tai padarė amerikiečiai Tripolyje ir Bengazyje! Šios bombos žudo ne tik žmones — jos sunaikina pagarbą žmogaus gyvybei. Nusiminimas, perspektyvos nebuvimas, pagaliau baimė — blogi patarėjai, ypač jaunajai kartai, dar nesuskūrusiai [Nukelta į 2 pusl.]

VILNIS

Lithuanian Peoples' Bi-weekly [659-780]

Published bi-weekly, Thursday, except when preceded by a Holiday,
by the Workers Publishing Association, Inc.
Subscription rates in United States: one year \$15.00; Chicago \$17.00;
Canada, and other foreign countries — \$20.00.

POSTMASTER: Send address changes to the
VILNIS—3116 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608 Phone 842-7325
Second-class postage paid at Chicago, Illinois (U.S.P.S. 659-782)

Nuo nusikaltėlių kalėjimai neapvalys

Kai 1980-aisiais metais prez. Reaganas buvo išrinktas prezidentu, jis prižadėjo miestus ir visą šalį apvalyti nuo plėšikų, vagių, užpuldinėtųjų ir kitokių kriminalistų, bet ar apvalė? Nė truputį neapvalė. Nors kalėjimuose įnamių padaugėjo 66 procentais, bet didesniuose miestuose nakties metu išėiti į gatvę kaip buvo nesaugu, taip tebėra. Tebevyksta užpuldinėjimai, apiplėšimai, į butus įsilaužimai, išprievartavimai ir p. Žmonės liarmuoja. Išėję anksti rytą važiuoti į darbą pirmiausia dairosi ar automobilis, vakare paliktas prie šaligatvio, tebestovi, ar nenuimti jo ratai.

Nusikaltimus sėja narkomanija, bet nemažiau sėja ir prezidento — taip užsienio, taip vidaus politika. Socialinio aprūpinimo pašalpų mažinimas, maisto talonų atiminėjimas, fabriku uždarinėjimai žmones skurdina, stumia desperacijon. Ypač stumia desperacijon jaunimą. Pavyzdžiui judosios rasės pusė jaunuolių neranda darbo, abiejų rasių nemaža jaunuolių nebaigia mokyklų, subankrutavusių mažųjų fermerių vaikai, atvykę į miestus ieškoti pragyvenimo esti pasimetę, o gyventi reikia lygiai su dirbančiųjų vaikais.

Yra kriminalistų profesionalų, kuriuos pataisyti tegali tik karsto lenta, bet jų Reagano prezidentavimo metais tiek nepagausėjo, kiek pagausėjo kalėjimuose įnamių. Justicijos statistikos biuro direktoriaus Steven Schlesinger apskaičiavimu, profesionalų kriminalistų uždarytų kalėjimuose 1986-aisiais metais mažai buvo daugiau kaip 1960 metais. Vadinas, daugiausia pagausėjo vienaip ar kitaip gyvenimo verčiamų nusikalsti.

Išties, kalėjimuose daugiausia neturtingų tėvų jauni žmonės. Juos vienus padarė ištvirkusiais negeroje šioje socialinėje sistemoje gyvenimas, kiti nepakeldami minimalių gyvenimo reikalavimų kalėjimuose atsідūrė už kasdieninius vagiliavimus, kišenvagiavimus, apiplėšinėjimus. Kalėjimuose yra ir tokių žmonių, kurie kalėjimuose esti sotesni negu laisvėje gyvendami ir nusikalsti nepaiso.

Kaip federalinė, taip valstijų valdžios stato naujus kalėjimus, stengdamosi miestus ir šalį apvalyti nuo tokių nusikaltėlių. Kalėjimų statybos reikalauja milijonų dolerių, bet niekas iš to neišeina, nusikaltėlių vistik gausėja.

Stengiantis miestus ir visą šalį nuo nusikaltėlių apvalyti, reikia jauniems žmonėms duoti švietimą, amatus, juos paruošti gyvenimui ir pradėti ruošti nuo pradinės mokyklos pirmojo skyriaus. Neturintiems darbo jų tėvams, bei gyvenantiems iš socialinio aprūpinimo pašalpų reikia duoti darbo, kurio Amerikoje yra daugiau negu pajėgiančių dirbti žmonių. Vien tik aprūpinimas benamių ir neturtingų žmonių pigiais butais, kiek duotų darbo nerandantiems jo! Arba paimkime didmiesčių rajonus, virstančius laužais. Kiek daug darbo būtų juos nuvalyti, ir jų vietoje užvesti parkus taip, kaip prez. Rooseveltas Chicagoje bedarbių rankomis iš palei ežerą buvusių kimsynę padarė Grant parką, kuriuom šiandien miestas didžiujasi. Reiktų šimtų ir tūkstančių darbo rankų naujų mokyklų statybai, ligoninių statybai, vaikų darželių statybai, naujų greitkelių ir vieškelį statybai.

Bet nereik tu baiku. Valdžia eikvoja milijonus ir šimtus tūkstančių dolerių kalėjimų statybai, šimtus milijonų dolerių Nikaragvos kontroms, reakcinių režimų palaikymui Salvadore, Pietų Korėjoje ir kitur. Kariniam biudžetui ir visokioms branduolinėms raketoms išleidžia trilijonus dolerių, bet stengtis pakelti gyvenimo patogumus — gauna tik špygą!

Cia ir pakastas šuniukas, kad miestuose darosi vis nesaugiau ir nusikaltėlių visoje šalyje gausėja.

Ieško savo tėvų

Mažiausia 3,700 atvykusių iš kitur vaikų Amerikoje ieško savo tėvų. Nors jie yra amerikiečiai, bet 85 procentai jų nemano, kad jie yra amerikiečiai, jie save laiko amerikiečiais ar vietnamiečiais. Tai buvusių kareivių amerikiečių vaikai, kuriuos jie sugyveno su vietnamietėmis merginomis karo metu Vietname. Tik kai kurie šie vaikai atsimensa savo tėvą, kad jis buvo kareivis, bet koks jo vardas bei pavardė — nežino. Kiti išviso nieko neatsimensa koks jis buvo. Teturi jie atsivežę iš Vietnamo savo metrikus, kuriame mieste, miestelyje bei kaime gimę. Pagal šiuos dokumentus tik apie dviem procentams atsiliopė jų tėvai, Vietnamo karo veteranai, kad tai jo sūnus ar dukra. Tačiau beveik tiems neatsiliepia ir vargiai ar beatsilieps.

Pasibaigus karui šiems vaikams gyvenimas buvo ne koks Vietname. Bendraamžiai vietnamiečiai vaikai mokyklose iš jų šaipėsi, kad jie yra "mergavaikai". Išsiginti nebuvo kaip, nes jie buvo nevietnamiečių rasės, visų ir visur buvo atpažinami, kad palikti kareivių vaikai. Ypač buvo nekas ne tik jiems, bet ir jų motinoms pirmaisiais pokario metais, kai neapykanta prieš amerikiečius dar nebuvo atslūgusi.

Cia Amerikoje jiems ir drauge atvykusioms motinoms irgi ne kas. Nemoka anglų kalbos, svetimas kraštas, svetimi įpročiai, nei pažįstamų, nei draugų, nei giminių. Daugumas jų išsilgę gimtojo krašto pradėjo sirgti nostalgija, nerimauti, kas bus toliau, kaip reikės gyventi.

2

Liono budeliui atėjo atpildo metas Gernikos tragedija įspėja

Lionas, Sen Žozefo kalėjimas. Buvęs Liono gestapo viršininkas net čia gyvena visiškai patogiai. Jam skirtos trys kameros su visais patogumais: miegamasis, valgomasis, atskiras vonios kambarys, jis gali naudotis asmenine biblioteka... Viena kaltinimo liudytojų L. Lesver, kuri Antrojo pasaulinio karo metais dalyvavo Pasipriešinimo judėjime, pati Fort de Monliuko kalėjime patyrusi jo žiaurios kankinimus, pasakė: "Aš norėčiau, kad jis baigtų savo dienas Monliuko kalėjime, tik ne dabartinėmis ištaigingomis sąlygomis, o panašiomis į tas, kuriomis jis ten laikė

mus, suimtus Pasipriešinimo judėjimo kovotojus". Si moteris turi teisę taip kalbėti — ją tardė pats "Liono budelis".

Kaltinamasis aktas parašytas ant 600 puslapių, tad nenuostabu, kád teismas, kaip pranešama iš Prancūzijos, truks, matyt, daugiau kaip du mėnesius. Nusikaltėlio sąžinė, jeigu jis ją turi, privalėtų slėgti apie 4 tūkstančiai nužudyti ir 7 tūkstančiai nusiųstų į koncentracijos stovyklas žmonių. Tai jis suėmė ir nukankino Pasipriešinimo didvyrį Zaną Muleną. Jis kaltinamas ypač sunkiais nusikaltimais žmonijai — sadistišku Pasipriešinimo judėjimo dalyvių kankinimu, jų žvėrišku žudymu (todėl jį pavadino "Liono mėsininku"), taikių gyventojų gaudynių organizavimu, pagaliau tūkstančių Prancūzijos piliečių, tarp kurių buvo ir mažų vaikų, deportavimu į koncentracijos stovyklas. Nereikia aiškinti, ká reišė karo metais patekti į mirties stovyklą...

[Atkelta iš 1 pusl.]

moralinių kriterijų, neturinčiai politinės kovos patyrimo.

Žinoma, negalima pateisinti terorizmo, kad ir kokius šūkius jis skelbtų, žudo taikingus gyventojus, užpuola keleivinius lėktuvus. Tokie nusikaltimai diskredituoja bet kokius šūkius. Kai vienas Libano šiltų ekstremistų lyderis atvirai pareiškia, esą "užsieniečių pagrobimas" naudingas "Islamo interesų gynimui", — tai dovana tiems, kas sėja Vakaruose antilislamišką, antiarabišką nuotaiką. O konkrečiai — JAV neoglobalistams, kurie ne tik ieško progos suniekti iš kolonializmo išsivadavusią tautą, bet ir nori, kad žmonės Vakaruose pritarę jų ginkluotoms akcijoms kaip "šventam kerštui". Jų politika — tramdyti arabų pasaulį ir pamokyti visas išsivadavusias tautas, kurias JAV ir jų partneriai siekia griežtai kontroliuoti ekonomiškai, politiškai ir kariškai.

Terorizmas — tarptautinio masto reiškinys, ir kovai su juo netinka kaubojiški antpuoliai. Čia reikalingas visų valstybių bendradarbiavimas. Sutartinės teisinės prielaidos sudarytos, egzistuoja tarptautinės konvencijos ir kiti daugiašaliai dokumentai, numatantys valstybių bendradarbiavimą užkertant kelią terorizmui. Tokie teiginiai įrašyti Europos pasitarimo Baigiamajame akte (1975 m.) ir Madrido susitikimo dokumente (1983 m.). 40-oji Generalinės asamblėjos sesija pritarė kovos su terorizmu rezoliucijai, panašius nutarimus yra priėmusi ir Saugumo taryba.

Vadinas, galimybės bendradarbiauti šioje srityje yra, poreikis — akiūvaizdas. Svarbu parengti praktines efektyvias tarptautines priemones nugalėti terorizmui, imtis efektyvių žygių įvairiose šalyse, sudaryti regionines sutartis, operatyviai žudyti nekaltus žmones, smurtautų, blogintų tarptautinę padėtį, kenktų normaliems valstybių tarpusavio santykiams, tarptautiniam saugumui. Tarybų Sąjunga ne kartą pareiškė esanti pasirengusi tokiam darbui.

Gediminas Aleliūnas

Tačiau kodėl teismas prasidėjo tik dabar — juk nusikaltimai buvo įvykdyti daugiau kaip prieš keturiasdešimt metų? Kaip ir visi nusikaltėliai, K. Barbjė slapstėsi, o tiksliau — buvo slapstomas, turėjo daug įtakingų užtarėjų ir globėjų.

1944 metų rugsėjis. Tarp bėgančių hitlerininkų buvo ir Liono gestapo šefas. Tą kartą K. Barbjė pasisekė — jis sugebėjo, tegu ir sužeistas, pasiekti Vokietiją. Kai pasveiko, virš reichstago plazdėjo raudona Pergalės vėliava. Tačiau buvęs gestapo vadovas toliau tęsė nusikalstamą veiklą — nuvažiavęs į Miuncheną, pradėjo formuoti buvusiu esesininkų "draugiją". Čia juo susidomėjo naujieji šeiminkai — vienas CZV agentų Robertas Taylor pranešime pažymėjo, kad Barbjė — "užkietėjęs antikomunistas". Tuo metu jau artėjo šaltasis karas... Taip 1947 metais Barbjė tapo Amerikos agentu Nr. X3054. Įvairiais skaičiais žymėtas Barbjė. Esesininkų dosjė jo numeris buvo 27228, o nacistinių karinių nusikaltėlių sąrašė, kurį sudarė amerikiečiai, jis pažymėtas 239 numeriu. Keitė ne tik numerius, bet ir pavardes...

Amerikiečiai buvo dosnūs naujam agentui — jis kiekvieną mėnesį gaudavo 50 dolerių, cigarečių ir maisto produktų kortelių. Jau tada JAV specialiosios tarnybos žinojo, kad Prancūzijos teisingumo organai ieško Barbjė. Žinojo ir tai, kad jis nėra vien eilinis antikomunistas, kaip jį apibūdino R. Taylor. Amerikiečių karinės žvalgybos darbuotojas E. Dabrinhausas, dirbęs su Barbjė, kartą paklausė štabo: "Ar jūs žinote, kad turite reikalų su tikru karinių nusikaltėliu?" "Ká gi atsakė viršininkai?" "Taip žinome, bet kol kas jis mums naudingas". O 1950 metų gegužės

[Nukelta į 3 usl.]

Tokių nelaimingų vaikų amerikiečiai kareiviai Vietname paliko apie 20 tūkstančių. Tarpininkaujant Jungtinėms Tautoms 1982 metais buvo susitarta, kad Amerika gali juos pasiimti pas save. Labai galimas daiktas, kad jie Amerikoje negali surasti savo tėvų. Praeitų metų sausio mėnesį Vietnamas sulaukė jų išleidimą Amerikon. Kuom ši byla baigsis — nežinia.

Kaip bekalbėsime, šie Vietnamo karo amerikiečių kareivių paliktieji vaikai yra karo aukos. Tokių aukų praužiantys karai visuomet ir visur palieka. Tokių aukų Pirmasis ir Antrasis pasauliniai karai paliko ir Lietuvoje. Bet ten jie gimė, kaip ir visi vaikai gimsta baltosios rasės. Vietname šios karo aukos gimė kitokios rasės ir niekad jie neatsikratys etikėtės, kad jie amerikiečių kareivių palikuonys, karo aukos.

Vilnia, 1987 m. birželio 25 d.

Ne saujalė jų buvo

Artėjant Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos 70-mečiui mes vis dažniau prisimename tuos, kurie puoselėjo revoliucijos žaidimą, kurie masyvių kūjų kalė iki baltumo įkaitusį metalą. Mūsų pareiga prisiminti tuos revoliucijos didvyrius, eilinius, mokyti iš jų žygdarbio. Deja, prisimename ne tikrai mes, tarybiniai žmonės. Vis dažniau pasigirsta mums priešišku balsu, iškraipiančiu šio svarbaus pasaulinio įvykio esmę ir reikšmę, radijo eteris vis dažniau būna užterštas įvairių "sovetologų", "vaduotojų" pilamu paplavų srautu. Neretai šis melas sklinda ir lietuvių kalba. Vadovaujamas vienu principu: dešimtkart pameluosi, galgi vieną kartą ims kas ir patikės... čia pagrindinis panašiu "vaduotojų" arkliukas — žaidimas nacionaliniais jausmais. Girdi, anksčiau, prieš kitos santvarkos, geriau buvę...

Neretai išgirstame apie neva buvusią tik saujalę lietuvių revoliucionierių, kuri, kartu su Rusijos proletariatu nuvertusi Laikinąją vyriausybę, socialistinę revoliuciją įvykdė ir Lietuvoje. Ar tikrai tai būtų tikrai saujalės?

Faktai teigia štai ką. Dar iki Pirmojo pasaulinio karo, o ypač pradėjus veržtis į Rusijos teritorijos gilumą kaizerinei Vokietijos kariuomenei, net trys šimtai tūkstančių Lietuvos gyventojų evakavosi į rytinius šalies rajonus. Reikia manyti, ne iš gero gyvenimo toks gausus būrys žmonių ryžosi palikti tėvynę. Iki kokių buvo atsibodusi išnaudotojiška santvarka, kaizerinės kariuomenės okupacija irgi nieko gero nežadėjo. O Rusijoje vykę politiniai streikai, darbo žmonių kova už socialistinę santvarką suteikė ir Lietuvos liaudžiai socialinio bei nacionalinio išsivadavimo perspektyvą, davė akstiną bręsti Lietuvos revoliucinėms jėgoms. Lietuvos darbo žmonės, Rusijos politinių streikų ir ypač 1905 — 1907 metų revoliucijos paveikti, įgijo didelį politinį patyrimą. Jie dar labiau įsitikinę, kad reakciniai dvarininkai gina

[Atkelta iš pusl.]

mėnesį Prancūzija oficialiai pareikalavo, kad Barbje būtų išduotas.

JAV specialiosios tarnybos nė nemanė paklusti reikalavimui. Padedamas naujųjų šeimininkų, buvęs SS kapitonas su šeima atsiduria Argentinoje, o iš ten persikelia į Boliviją. Ir čia jis sėjo pikta sėklą, tiesa, prisidengęs kita — Klausu Altmano — pavarde. Nuo pat atvykimo — o buvo 1951 metai — jis stoji tarnauti vienas kitą keitusiems diktatorių režimams. Įsteigė teroristų mokyklą, kuriai pats vadovavo, organizavo koncentracijos stovyklas, prisidėjo prie dešiniųjų karinių perversmų ruošimo. Karo metais įgyta "patirtis" pravertė ir Pietų Amerikoje — Prancūzijos spaudos duomenimis, jis buvo Bolivijos žvalgybos kalinių tardymo "ekspertas".

Tik 1983 metais, kai valdžia atiteko demokratinei vyriausybei, Bolivija išdavo Barbje Prancūzijai.

Dabar Lione vykstantis teismo procesas yra dar vienas kaltinimas fašizmui, primenantis, kad nacistai nusikaltimams nėra senaties. Tai kartu pamoka tiems, kurie bando atgaivinti fašizmo idėjas.

Gintaras Vinickas

Vilnius, 1987 m. birželio 25 d.

carizmą ir išnaudotojus, kad liberalinė lietuviškoji buržuazija bijo lemiamų revoliucinių mūšių.

Spalio socialistinės revoliucijos išvakarėse, 1916 metų lapkričio 21 dieną įvyko Petrogrado lietuvių revoliucinių socialdemokratų konferencija. Joje buvo nustatyta organizacinė Lietuvos rajono struktūra. Mat bolševikų partijos Lietuvos rajonas greitai stiprėjo: kūrėsi naujos darbininkų kuopelės, didėjo narių skaičius, buvo pradėta ruošti leisti lietuvišką bolševikinį laikraštį "Tiesa".

Lietuvių rajono komitetas turėjo savo atstovą ir pagrindiniame bolševikų partijos Petrogrado komitete. 1916 metų gruodžio 6 dieną įvykusiame RSDDP Petrogrado komiteto posėdyje buvo konstatuota: Lietuvos rajono narių yra daug, jis turi propagandistų kolegiją, techninę komisiją.

Tais pačiais metais lietuvių bolševikų kuopelės susikūrė ir Maskvoje, Rostove prie Dono, Jekaterinoslave (dabar Dnepropetrovskas), Rygoje.

Tačiau negalima nutylėti ir kitko: 1916 metų pabaigoje lietuvių revoliucinių socialdemokratų judėjimas dar nebuvo įgavęs plataus užmojo. Mat nemažai socialdemokratų gyveno užsienyje, evakuodami išsiskirstė po daugelį Rusijos miestų. Vis dėlto tolesni įvykiai pagreitino lietuvių susitelkimą. Svarbų vaidmenį čia atliko politinės demonstracijos, streikai, o ypač 1907 — 1917 metų laikotarpis — tai buvo bolševikinio Lietuvos organizacijų augimas pradėjo naują etapą, buvo siekiama sukurti naują, marksistinio-leninio tipo partinę organizaciją.

Tad nenuostabu, kad daugelis Lietuvos gyventojų aktyviai dalyvavo Spalio socialistinės revoliucijos mūšiuose už naują gyvenimą. Antai Kauno apskrities mažajame valstiečio sūnus Antanas Tiškus už revoliucinį judėjimą Lietuvoje buvo priverstas emigruoti į Angliją. Po 1917 metų Vasario revoliucijos jis grįžo į Rusiją, aktyviai dalyvavo įkuriant Tarybų valdžią Jekaterinoslave. Tuo metu šiame mieste buvo apie dvidešimt tūkstančių lietuvių, kurie, gelbėdamiesi nuo kaizerinės kariuomenės, evakavosi į Rusijos gilumą. Jekaterinoslave A. Tiškus aktyviai įsijungė į revoliucinį darbą. Į revoliucinę veiklą įsijungė ir kitas mūsų žemietis — panevėžietis Kazys Klorys. 1917 metais Jekaterinoslave buvo apie 200 lietuvių bolševikų.

Revoliucijos kareivių gretose buvo ir Juozas Bartašiūnas, kilęs iš mažajame valstiečių. Jis gimė ir augo Diržių kaime, Žemelio valsčiuje, Joniškėlio apskrityje. Nuo 1917 metų jis buvo Raudonosios gvardijos eilėse, vėliau dirbo Ypatingosios Komisijos organuose, pasienio kariuomenės daliniuose. Revoliuciniame judėjime nuo 1917 metų aktyviai dalyvavo Obelių miestelio (dabar Rokiškio rajonas) darbininkų sūnus Jonas Macijauskas. Anksti į revoliucinės kovos kelią įstojė ir kitas rokiškietis — Jonas Puteikis, kilęs iš Rokiškio miestelio. Jis dar 1910 metais įstojė į RSDDP(b) gretas.

Vargas ir skurdas privertė Vaelovą Kadziulį iš Ukmergės rajono Mateikiškių kaimo su šeima palikti gimtąsias vietas ir apsigyventi Tuloje. V. Kadziulis 1917

metais įstojė į RSDDP(b) gretas, aktyviai dalyvavo revoliucinėje kovoje, buvo Tulos geležinkelio rajono bolševikų partinės organizacijos pirmininkas.

RSDDP(b) VI suvažiavime V. Mickevičius-Kapsukas, daręs pranešimą apie lietuvių sekcijos, kuri buvo Petrogrado partinės organizacijos sudėtinė dalis, darbą, pažymėjo, kad tarp lietuvių darbininkų viešpatauja internacionalistinės nuotaikos, stiprėja bolševikų įtaka, kad bolševikai-lietuviai siekia susivienyti su revoliucinėmis rusų socialdemokratinėmis organizacijomis bendrai politinei kovai.

Suvažiavimo metu lietuvių sekcijos, buvusios Petrogrado, Rygos, Maskvos, Charkovo, Voronežo ir kitų miestų bolševikinių partinių organizacijų sudėtyje, jau turėjo apie du tūkstančius partijos narių. "Mes tikimės, — sakė V. Kapsukas, — kad ateityje, dirbdami ranka rankon su rusų revoliuciniais socialdemokratais, galėsime susivienyti po revoliucinės socialdemokratijos vėliava ir tas dešimtis tūkstančių lietuvių darbininkų, kurie išblaškyti po visą Rusiją."

Socialistinės revoliucijos idėjų įtaka darbo žmonės — Lietuvos gyventojams — vaizdžiai atsispindi lietuvių darbininkų susirinkimų rezoliucijose, priimtose Spalio išvakarėse daugelyje Rusijos miestų rezoliucijų, priimtoje Petrograde, Vyborgo rajone, ir paskelbtoje 1917 metų spalio 29 (lapkričio 12) dienos "Tiesos" 27 numeryje, sakoma:

"Lietuvių darbininkų Vyborgo rajono susirinkimas kviečia visus lietuvius darbininkus neskaldyti darbininkų klasės spėkų pagal tautas, o jungtis su visų tautų revoliuciniais darbininkais, bendrai kovoti ir reikalauti:

1. kad tuoj visa valdžia pereitų į Darbininkų, kareivių ir valstiečių tarybų rankas;

2. kad tuoj būtų paduotos visoms tautoms demokratinės taikos sąlygos, be ankesijų ir kontribucijų, su teise visoms tautoms apsispręsti;

3. kad tuoj būtų įduota visa stambiųjų žemvaldžių žemė ir valstiečių žemės komitetų rankas;

4. kad tuoj būtų įvesta darbininkų kontrolė dirbime (gamyboje) ir produktų skirstyme visos valstybės rėmuose."

Bolševikų partijos šaukiami, tūkstančiai lietuvių darbininkų, valstiečių ir inteligentų įvairiuose Rusijos miestuose ir fronto karinėse dalyse kartu su rusais, kitų tautybių darbo žmonėmis dalyvavo kovose nuverčiant Laikinąją buržuazinę vyriausybę ir jos vietinius valdžios organus. Mūšiuose dėl Spalio pergalės Petrograde aktyviai dalyvavo V. Kapsukas, Z. Angarietis, K. Giedrys, P. Biečiauskas, E. Tautkaitė, J. Opanskis, J. Stankūnas, D. Budinas ir daugelis kitų lietuvių revoliucionierių. Maskvoje revoliuciniuose mūšiuose Spalio dienomis dalyvavo V. Rekašius, E. Stankaitė, Nižnij Novgorode — V. Brigmanas, J. Ozarskis, Jekaterinoslave — A. Tiškus, P. Tiškienė, K. Klorys, Kamenske (dabar Dneprodzeržinskas) — J. Kubiškis, Tartu mieste — K. Požela, K. Rimša, M. Pelėdžiūtė, Smolenske — J. Greifenbergeris, K. Stasiulis, Donbase — S. Turla, F. Baltušis-Zemaitis ir tūkstančiai kitu narsiu kovotoju.

Juozas Čaplikas

Produkcija žmonių sveikatai

Kol pakilome į Kauno endokrininių preparatų gamyklos trečiąjį aukštą, kur turėjome susitikti su profsąjungos komiteto pirmininke Elena Stoniene, susipažinome su kai kuriais geriausiais šios vaistų gaminančios įmonės darbuotojais, nusipelnusiais veteranais. Tai padaryti mums padėjo administracinio pastato interjerą puošiantys kauniečių dailininkų nutapyti pirmųjų portretai. Drobėse — brigadininkė Genovaitė Urbonavičienė, šaltkalvis Richardas Dielninkaitis, tirpalų paruošėja Danuolė Augustinavičienė.

Geriausiu kolektyvo žmonių portretų galerija tik pradėdama kurti. O svariais pasiekimais įmonė garsėja jau ilgą laiką. Už praėjusių metų darbo rezultatų vaistų gamintojai apdovanoti TSKP Centro Komiteto, TSRS Ministrų Tarybos, VPSCT ir VLKJS CK pereinamąja raudonąja vėliava. Sparčiai auga produkcijos gamyba ir šiame. Štai chemijos ceche, kurio viršininkė daugiau kaip dvidešimt metų įmonei atidavusi Aldona Žemaitytė, idiegtą tobulesnę gyvulinę kilmės liaukų perdirbimo technologiją. Dabar iš to paties žaliavos kiekio gaunama gerokai daugiau pufabrikatų pagrindinės produkcijos — insulino ir heparino (preparatas kraujo krešėjimui sumažinti) gamybai. Nuoširdžiai triūsia po kelias gretutines operacijas įvaldę aparatininkai Genovaitė Rūkštelienė, Gediminas Zibalas, pamainos meistrė Vida Marcinkevičienė. Nestabdant gamybos, šis cechas rekonstruojamas. Baigus pertvarkymą, žaliavų perdirbimo pajėgumai padidės daugiau kaip trečdaliu.

Techniškai atnaujintai įmonei, daug daro gamyklos projektavimo-konstravimo skyrius. Vlado Janušo vadovaujamo kolektyvo sukurtas ampulių pakavimo automatas, medikamentų fasavimo mašina, kai kurie kiti įrenginiai žymiai pakėlė darbo našumą gatavų vaistų formų ceche. Čia dabar dirbama tris pamainas. Todėl Janinos Dambrauskienės ampulių pakuotojų brigados moterys tvirtino, kad tesės duotą žodį ir iki Didžiojo Spalio 70-mečio įvykdys dvejų penkmečių metų užduotį.

Medikamentai siunčiami į visas broliškas respublikas, Bulgariją, Japoniją, Mongoliją, kitas šalis. Užsakovai kasmet gauna vis įvairesnių, efektyvesnių vaistų. Vien praėjusį penkmetį buvo pradėta gaminti 13 naujų preparatų. Daugiau kaip pusę jų sukūrė gamyklos darbuotojai — įmonės direktorius, TSRS valstybinės premijos laureatas Antanas Gendrolis, farmacijos mokslų kandidatai Valerijus Kazilevičius, Petras Jonaitis, Gražina Račaitienė, jų kolegos.

Vytautas Zemaitis

● Lietuvoje viešėjo JAV teatrų režisierių, aktorių ir prodiuserių delegacija, kuriai vadovavo organizacijos „Tarptautiniai teatrų mainai“ pirmininkė Edita Markson. Svečiai pažūrėjo tris Lietuvos TSR jaunimo teatro spektaklius: A. Čechovo „Dėdė Vania“, V. Korostylio „Pirosmāni, Pirosmāni...“, S. Saltenio „Skac, mirtie, visados škak...“.

SUŽADINTOS ŽMOGAUS JĖGOS

Hošimine — didžiausiam Vietnamo mieste — vyko socialistinių šalių partinių laikraščių, žurnalų, telegramų agentūrų vadovų pasitarimas. Dalyviai posėdžiavo "Rekso" viešbučio Aukso salėje. Iki Pietų Vietnamo išvadavimo (1975 m. balandžio 30 d.) viešbutis buvo šalies prezidento Ngujeno Van Thieu nuosavybė, o Aukso salėje biznio ir valdžios atstovai vedavo derybas, aptardavo slaptus ir atvirus sandėrius, kurių vertė siekdavo ne vieną dešimtį milijonų dolerių. Būtent čia vadinamasis Pietų Vietnamo Respublikos prezidentas Thieu už dolerius dosniai dalijo užsieniečiams žemės plotus fabrikams ir gamykloms, karinėms bazėms.

Patalpų pavadinimas iki šiol nepakeistas, tačiau Aukso salė šiandien tarnauja respublikos labui, visai šaliai. Socialistinio Vietnamo atstovai susitinka su įvairių valstybių verslininkais, posėdžiauja, pasirašo prekybos sutartis.

Žurnalistų pasitarimui Aukso salėje buvo įjungti galingi kondicionieriai: už sienos — 35 laipsniai karščio, o čia vėsoka. Išėina žmonės per pertrauką išgerti kavos, arbatos, pasišnekučiuoti, ir per keliolika minučių marškiniai, kaip sakoma, jiems prie nugaros prilimpa. Vėl grįžta posėdžiauti. Europiečiai tarsi žuvis, ištrauktos iš vandens, gaudo orą, o salės vėsa gana greitai atšaldo. Tokia temperatūrų kaita ne į sveikatą.

Pasitarimo pirmininkas suteikia žodį tarybinės delegacijos atstovui. Šis, kildamas iš savo vietos, skausmingai šūkteli ir vėl atsieda. Radikulitas surakina juosmenį. Iš veido matyti, kad žmogus labai kenčia. Jį išneša iš posėdžių salės. Iškvieštas tarybinės kolonijos Hošimine gydytojas Aleksandras Ćadikovas tikina, kad pacientą reikia guldyti į lignoninę. Vietnamiečiai — pasitarimo organizatoriai — abejoja sprendimu ir iškviečia savo gydytoją Bujų Kuok Tiau.

Pirmasis adatų terapijos seansas. Po jo mūsų kolega savarankiškai, beveik nejausdamas skausmo, jau galėjo pakilti iš lovos, o dar po dviejų seansų radikulito, kuris reguliariai puolė daugelį metų, kaip nebūta. Bujus Kuok Tiau pasakė: "Garantuojau, kad mažiausiai penkmečiui radikulitas paliks jus ramybėje".

"Tiam" ir "Kui" — taip vadinami du adatų terapijos būdai. "Tiam" reiškia adatos įbedimą į tam tikrus kūno taškus. "Kui" — įkaitintos adatos įbedimas į tam tikrą tašką. Abiejų būdų tikslas — paveikti žmogaus kūno taškus, reguliuojančius gyvybiškai svarbius centrus, ir pašalinti tuos reiškinius, kurie sutrikdė organizmo pusiausvyrą.

Adatų terapija sėkmingai gydomos įvairiausių ligos. Neatsitiktinai ir mūsų šalyje vis labiau domimasi šiuo gydymo būdu.

Lyjongai — taip Vietname vadinami gydytojai, žinantys liaudies medicinos paslaptis. Būtina pabrėžti, kad Rytų šalyse, o Vietname — ne išimtis, lyjongai ir dabar griežtai jas saugo. Tik menką jų dalį perduoda kitoms kartoms, o visa, kas svarbiausia, nusineša į kapą. Jie tvirtina, kad savo mokiniams perduoda tiek

žinių, kiek jų reikia pradžia, o vėliau kiekvienas lyjongas turi eiti savo keliu, atversti naują ligų gydymo adatomis puslapį. Ir mūsų pasakojimo herojus Bujus Kuok Tiau yra lyjongas, gal šiek tiek atviresnis už kitus bendraminčius; jis — Vietnamo komunistų partijos narys.

Bujaus nuopelnas tas, kad jis sukūrė naują adatų terapijos mokyklą — veido diagnostikos ir ligų gydymo per biologiškai aktyvius žmogaus veido taškus metodą.

Apsilankiau Hošimino laboratorijoje, kurios oficialus pavadinimas Veido diagnostikos medicinos centras. Jai vadovauja profesorius lyjongas Bujus Kuok Tiau. Pavaišino arbata, kaip įprasta Vietname, ilgai klausinėjo apie mano žmonos, vaikų, artimųjų sveikatą. Nuoširdžiai stebėjosi, kad auginu tik vieną dukrą, o jo šeimoje jau 6 vaikai. Apatarėme būsimą ryžių derlių, turgaus kainas ir tik tada pradėjome kalbėti mane dominančia tema.

Profesorius dėsto liaudies mediciną miesto medicinos aukštojoje mokykloje. Jis supažindino mane su dviem liginiais, išgydytais jo metodu. Viena pacienčių sirgo kepenų ciroze, o antroji — chroniniu hepatitu, pereinančiu į cirozę kairiojoje kepenų dalyje. Kiek žinau, kepenų cirozė sunkiai išgydoma liga. O čia išgydo — tai patvirtino patys liginiai.

Lyjongas tvirtina, kad kiekvienas veido taškas susijęs su kokiu nors žmogaus organu — kepenimis, širdimi, galūnėmis ir t. t. Svarbu atrasti tuos biologiškai aktyvius taškus. Įbedus į juos adatas, galima gydyti įvairias ligas. Reikia pabrėžti, kad Bujaus adatos gerokai skiriasi nuo tų, kurias naudoja kiti lyjongai. Jos yra lygiai per pusę trumpesnės už tradicines, sidabrinės.

Sklandau ligų istorijas žmonių, išgydytų pagal Bujaus ir jo mokinių metodiką. Dokumentai, o tai vienu metu ir tyrimų rezultatai, rodo, kad šiuo metodu išgydyti liginiai, sirgę nervų, širdies, plaučių ligomis, įvairiais uždegimais. Profesoriaus aktyve užregistruoti asmenys, kuriems veido diagnostikos metodas ir gydymas grąžino regėjimą, išgydė mikčiojimą.

Lyjongas iškvietė tris jaunuolius, dirbančius jo laboratorijoje sanitarais. Jų amžius nuo 23 iki 26 metų. Tai buvę narkomanai.

— Prieš keletą metų, — sako Bujus, — šių jaunuolių nebūtumėte pažinę. Gaila buvo žiūrėti į iškraipytus jų veido bruožus, klausytis darytos, be jokio ryšio ir prasmės kalbos. Abstinencijos periodu jie labai kankindavosi, maldaudavo eilinės narkotikų porcijos, švirkšto. Keletas adatų terapijos seansų palengvino jaunuolių dalią, o vėliau nuolatinis gydymas mano metodu, fizinis darbas, gimnastika davė vaisius. Jie vėl grįžo į normalų gyvenimą, pradėjo dirbti, du iš jų sukūrė šeimas, — kalba profesorius. — Aš ir toliau juos stebiu. Specialistai įdarbinau laboratorijoje.

Bujus įsitikinęs, kad jo metodas padeda išgydyti narkomanus, nereikalauja tiek daug laiko ir brangių vaistų, kaip kiti gydymo būdai.

TĖVŲ ŽEMĖJE PAŽANGĄ REGIU

[Interviu su žinoma JAV pažangioje lietuvių veikėja Ksavera Karosiene]

— Jūs esate nemažai nuveikusi pažangos ir taikos labui. Ką galite papasakoti apie savo darbą šioje srityje pastaruoju metu, apie JAV taikos šalininkų judėjimą?

— Mes — taikos šalininkai — organizuojame antikarines demonstracijas, platiname atsisaukimus, priimame delegacijas iš Tarybų Sąjungos, rengiame visuomenės susitikimus su jomis. Į šiuos susitikimus kviečiame ne tik pažangiečius, bet ir plačiąją

Lyjongas paklausė šių eilučių autorių: "Kiek cigarečių per dieną surūkote?" — Gal 15, o gal ir visą 20, — atsakiau.

— Jeigu norite mesti rūkyti, o tai padaryti primygtinai rekomenduoju, — sako profesorius, — surengsime 3 — 4 akupunktūros seansus, ir gyvenime daugiau nebereikės pirkti cigarečių.

Pasiūliau Bujui seansą pradėti iš karto, Jis atsisakė. Pasirodo, kad norint mesti rūkyti pagal jo metodą, parą prieš pirmąjį akupunktūros seansą reikia surūkyti dvigubą cigarečių normą ir tik tada galima pradėti pilnavertį gydymą.

— Labai noriu aplankyti Tarybų Sąjungą, — pasakė man prieš atsisveikindamas profesorius Bujus. — Galėčiau perduoti tarybiniams kolegoms savo veido diagnostikos metodą, surengti keliolika akupunktūros seansų. Esu įsitikinęs, kad jie duotų abipusę naudą.

Bujaus veido diagnostikos ir adatų terapijos metodas jau grąžino sveikatą tūkstančiams žmonių net paprasčiausiose Vietnamo provincijose ir apskričių lignoninėse, kur kol kas nėra modernios medicinos aparatūros, trūksta būtiniausių vaistų.

Apie Bujų, jo sekėjų darbus, rezultatus kalbama visame Vietname. Hanojaus nacionalinis adatų terapijos institutas, vadovaujamas respublikos lyjongams, apie profesoriaus metodą dar netarė savo tvirto žodžio. Niekas šio metodo, schemų nenuneigė ir, deja, oficialiai žmonių, vėl atgavusių sveikatą Bujaus metodu, siunčia jam karštus padėkos žodžius.

Nes medicinos paslapčių žinovas ir nesirošiu itin karštai girti ar peikti šio Hošimino gydytojo darbus. Galutinis žodis priklauso medikams — mokslininkams.

Vladas Burbulis

visuomenę. Padedame leisti pažangiuosius lietuvių laikraščius "Laisvė" ir "Vilni". Balandžio 25 dieną San Franciske vyko milžiniška taikos šalininkų demonstracija, kurios gretose buvau ir aš. Susirinko, kaip vėliau skelbė spauda, apie 75000 žmonių. Demonstracija buvo nukreipta prieš karą, prieš ginklavimosi išlaidų didinimą, prieš "žvaigždžių karų" programą, prieš JAV kišimąsi į Centrinės Amerikos šalių vidaus reikalus. Organizuoti šią protesto demonstraciją padėjo ne tik įvairios taikos šalininkų draugijos, JAV komunistų partija, bet ir profsąjungos, joje dalyvavo delegatai iš Centrinės Amerikos valstybių.

Mus labai papiktino filmas "Amerika". Jis kupinas militarizmo, neapykantos Tarybų Sąjungai. Net žmonės, kurie mums pažangiečiam nepritaria, išjungė televizorius, kai buvo rodomas šis šovinistinis filmas.

— Prašom papasakoti apie moterų dalyvavimą judėjime už taiką.

— Neseniai, gegužės 10 dieną, vyko moterų antikarinė protesto demonstracija prie Nevados branduolinio poligono. Į ją atvyko delegatai iš penkių JAV valstijų, atstovai iš Australijos, Danijos, kitų šalių. Per mitingą prie poligono išdėmėjau vieną epizodą. Į tribūną pakilusi kalbėti indėnė pasakė: "Nuo neatmenamų laikų ši žemė priklausė mums, indėnams. Pasirodė baltieji žmonės ir nustūmė mus į šios valstijos užkampius. Mes, indėnai, čia gyvename labai sunkiomis sąlygomis. Maža to, ikūrė dar ir branduolinį poligoną. Dabar čia padidėjusi radiacija, gimsta nesveiki vaikai, daugelis suserga spinduline liga".

— Jūs — aktyvi pažangioji laikraščių "Vilnis" ir "Laisvė" bendradarbė. Ką galėtumėte pasakyti apie savo veiklą pažangiojoje spaudoje?

Dabar mums svarbiausia taikos tema: "Vilnies" ir "Laisvės" laikraščiai kartu su visa pažangiąja JAV spauda ryžtingai kovoja už taiką ir tautų bendradarbiavimą.

Man nemažai teko pasirbuoti "Vilnyje" — daug metų rengiau moterų ir angliškus puslapius, rašiau įvairius straipsnius, dalyvavau šio laikraščio dalininkų suvažiavimuose.

— Jūs ne pirmą kartą lankotės tėvų žemėje. Kokius pasikeitimus pastebėjote, kaip žiūrėte į dabartinį persitvarkymo procesą mūsų šalyje?

— Jau daugiau kaip ketvirtis amžiaus praėjo nuo to laiko, kai pirmą kartą buvau atvykusi į Lietuvą. Po to lankiausi dar daugelį kartų. Lankydamasi gimtinėje vėlesniais metais, mačiau, kaip gražėja mano gimtosios Lietuvos miestai ir kaimai. Visur matyti didelė pažanga.

Mano kelionės į Lietuvą vienas uždavinių — kuo plačiau susipažinti su šalyje vykstančiu atsinaujinimu, kad, sugrįžusi į Ameriką, galėčiau apie jį papasakoti. Amerikos pažangioji lietuvių išeivija nuoširdžiai sveikina naujus Tarybų šalies gyvenimo poslinkius.

Kalbėjosi Juozas Bulota iš "TIESOS"

Vilnis, 1987 m. birželio 25 d.

POKALBIS SU RITA DAPKUTE VILNIUJE

[Kalbėjosi Elena Sliesoriūnienė]

Rita Dapkutė iš Chicagos. Ten ji gimė, užaugo, mokėsi. Illinojaus universitete studijavo biologiją ir literatūrinę anglų kalbą. 1985 m. gavo du bakalauro laipsnius. Dabar stažuoja Vilniaus universitete.

— Sieksiu ir magistro laipsnio, — sako Rita. — Man 25 metai. Pirmuosius trejus studijų metus labai domėjausi mikrobiologija ir genetika. Paskiau man pasirodė, kad gal bus nuobodoka praleisti visą gyvenimą laboratorijoje. Humanitariniai mokslai ir anksčiau traukė: tad kartu pradėjau studijuoti literatūrinę (rašytinę) anglų kalbą. Išivaizdavau save dirbančią laikraščio redakcijoje ir populiarią biologijos mokslus. Tačiau tokio darbo dar neturėjau. Kai po metų aš, Illinojaus universiteto lituanistikos katedros aspirantė, gavau kvietimą stažotis Vilniaus universitete — labai apsidžiaugiau. 1985 m. lankiau kelių savaitių lituanistinius kursus Vilniaus universitete. Maždaug tada ir atsirado toks staigus mano susidomėjimas lietuvių, savo šaknų ieškojimas.

— Bet lietuvių kalba turbūt jūsų gimtoji kalba?

— Taip. Kai penkerių metų mane nuvedė į vaikų darželį, temokėjau tik lietuviškai. Kiti mano grupės vaikai — taip pat. Seimoje tada kalbėjome tik lietuviškai. Dabar su tėvais — vien angliškai. Tik su močiute — lietuviškai, kitaip ji beveik neprimokė.

Mano tėvas gimė Kuboje ir gyveno ten iki 17 metų. Kadaise jo tėvai buvo išvažiavę iš Lietuvos uždarbo ieškoti. Mama gimė Kaune prieškariniais metais. Ji, kaip ir aš, baigė tą patį Illinojaus universitetą, studijavo chemiją.

— O kokie jūsų moksliniai interesai Vilniaus universitete?

— Tai literatūriniai interesai. Tiksliau — vertimai iš lietuvių į

Daugiau kaip aštuonių šimtų vienu metu besigydančių žemdirbių sveikata dabar rūpinasi aštuoniasdešimt gydytojų, maždaug šimtas medicinos seselių. Jie į pagalbą pasitelkia naują medicinos aparatūrą. Netrukus lazerio pagalba operatyviai bus išaiškinami sudėtingi šnarių, stuburo susirigimai. Lazeris padės gydyti ir kitas ligas. Vis sėkmingiau čia gydo akupunktūros metodu. Adatų terapija padeda išaiškinti vis daugiau susirigimų.

Žemdirbiai Jonas Kavaliauskas, Monika Salčiuvienė, Antanas Matulaitis iš Kapsuko, Skuodo, Biržų rajonų patenkinti stomatologų darbu. Alytiškė Onutė Dapkuviene džiaugiasi vos ne antra jaunyste. Išitikinusi, kad sveikatos, žvalumo daugiausia telkia vaistažolių ir terpentino vonios. "Ir, žinoma, medikų rūpestingumas, atidumas, geras žodis", — sako ji.

Vidurvasarį Druskininkų kurortas minės 150-ąsias gyvavimo metines. Jubiliejinuose renginiuose ruošiasi dalyvauti ir "Žilvino" bei "Eglės" sanatorijų kolektyvai. Rūpinasi, kad šventės akimirks suteiktų kuo daugiau džiaugsmo, išpūdžių poilsiautojams.

Vytautas Masikonis

anglų kalbą. Amerikoje stokojame. Mano tikslas — išversti ir sudaryti Lietuvos rašytojų apsakymų rinktinę. Amerikoje ieškosime leidėjo: gal kas sutiks išleisti. Jau esu išvertusi E. Ignatavičiaus, R. Klimo novelių, verčių J. Apučio kūrinį. Iš viso rinkinį sudarys apie 20 rašytojų — A. Pociaus, K. Sajos, R. Granausko, R. Lankausko ir kitų apsakymai. Verčiant tenka konsultuotis ir su rašytojais, ir su kalbininkais. Rūpi labiau pajusti, įsigilinti į gyvą lietuvių kalbą. Todėl toks bendravimas man svarbus, nors daugiausia laiko

Rita Dapkutė

praleidžiu prie rašomojo stalo, prie rašomosios mašinėlės. Įstringu kai kuriuos tematinės tekstų, žodžių ir frazeologinių išsireiškimų, kurie apibūdina man nepažįstamo kaimo aplinką. Svajojau turėti šalia akademinę lietuvių kalbos žodyną. Labai praverstu . . .

Rudenį Maskvoje vyks knygu leidėjų mugė. Lietuvos autorinių teisių agentūra žada pateikti ir mano vertimų: gal ką sudomins.

O mane labai sudomino Ritos atsivežtoji plokštelė "Eikime mudu abudu" išleista užjūrio lietuvių. Skaitau: harmonizuota lietuvių liaudies muzika — L. Abariaus, M. K. Čiurlionio, J. Gruodžio, A. Kačanausko, J. Svedo dainos. Birbinių trio. Kanklių ansamblis.

Merginų kanklininkų tarpe ir Rita Dapkutė.

— Nuo mažens groju kanklėmis ir birbyne. Iki šiol toks muzikavimas teikia dvasinį pasitenkinimą. Mūsų ansamblyje dvi mano pusseserės Emilija Sakadolskienė ir Rūta Pakštaitė, visos kartu mes 1985 m. buvome Vilniuje. Aš ir Rūta lankėme lituanistinius kursus Vilniaus universitete, Emilija stažavosi Vilniaus konservatorijoje: ji domisi muzikos teorija. Rūta Pakštaitė (jau Smith) dabar studijuoja vokalą Baltimorės universitete.

Rita, be abejojimo, yra savo amžiaus vaikas. Net ir čia, Vilniuje, ji turi roko muzikos įrašų, tame tarpe ir mūsų, patinka V. Kernagis, "Antis" . . .

— Geriausiai sekasi dirbti roko muzikos fone, žinoma, tylios. Kai nėra muzikos, tuoj girdžiu gatvės triukšmą, o šis trukdo . . .

[Iš "Mokslas ir Gyvenimas"]

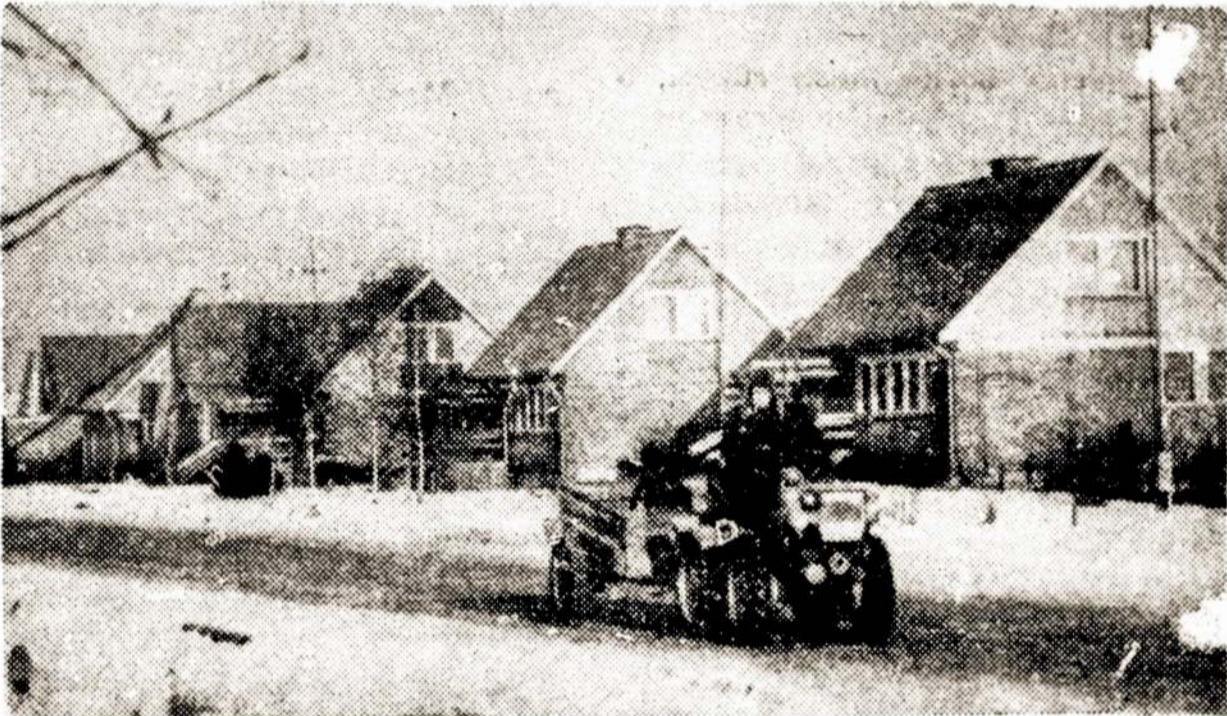
• **Mažeikiai.** Tirkšlių gyvenamajame mikrorajone pradėti montuoti antrosios namų grupės pirmojo daugiabučio pamatai.

● 1986 m. Lietuvos javų lauko vidutinis derlingumas sudarė 26,4 centnerio grūdų iš hektaro. Daugiau kaip po 40 cent grūdų iš hektaro prikūlė 42 ūkiai, o Joniškio rajono Bariūnų ir Kepalių, Šakių rajono Lietuvos Komunistų partijos 60-mečio, Plungės rajono „Socialistinio kelio“ kolūkiuose vidutiniškai gauta po 50—56 centnerius javų iš hektaro.

● Prieš 350 metų, tai yra 1636 m. rudenį, Vilniuje, Žemutinės pilies rūmų teatre, aukštuomenė pamatė iki tol čia neregėtą scenos žanrą. Gastroliuojanti trupė pateikė italų operą „Elenos pagrobimas“. Šio įvykio 350 m. sukakčiai pažymėti Lietuvos TSR akademinėje operos ir baleto teatre įvyko neįprastas koncertas, kur skambėjo keleto šimtmečių senumo ir vėlesnės operų arijos.

● Klaipėdos laikrodžių muziejaus kiemelyje įrengiama Saulės laikrodžių galerija.

● Lietuvoje pradėdami leisti I. Simonaitytės (1897—1978) Raštai, kuriuos sudarys septyni tomai. Juose bus pateikti beveik visi, rašytojai gyvai esant pasirodę kūriniai — „Aukštųjų Simonų likimas“, „Pavasario audroj“, „Be tėvo“, „Pikčiurnienė“, „Vilius Karalius“, autobiografinė trilogija, „Gretimos istorijėlės“, „Paskutine Kūnelio kelionė“, apsakymai.

Nuotraukoje: centrinė Labūnavos gyvenvietė.

SVEIKATOS MIESTELIS

Į Druskininkus atvykstantiems pailsėti ir pasigydyti žemdirbiams vasario mėn. atvėrė duris "Žilvinas". Vienu metu joje ilsisi ir gydomsi beveik trys šimtai žmonių.

Sveikatos miestelis pateisina savo vardą: veikia ryšių skyrius, kavinėje galima paskanauti vietinių konditerių gaminių. Kasdien veikiančiame knygynėlyje žemdirbiai išgysja naujų leidinių. Yra kino, koncertų salės. Reikėtų įsteigti ir spaudos kioską.

Kokia sveikatos miestelio ateitis! Šalia "Žilvino" jau pradėtas statyti naujas korpusas. Jame gyvens du šimtai besigydančių. Po poros metų išaugs erdvi poliklinika. Perspektyvoje — du penkių šimtų vietų korpusai ir kultūros rūmai.

Noriai "Žilvino" sanatorijos vyriausiasis gydytojas, medicinos mokslų kandidatas Viktoras Pavalkis ir statybos direkcijos direktorius Eugenijus Stukas aprodo savo valdas. Pagrindinį "Žilvino" korpusą Vilnis, 1987 m. birželio 25 d.

● Lapkričio 22 d. mirė Tarybų Lietuvos liaudies rašytojas, LTSR valstybinės premijos laureatas, Lietuvos TSR Mokslų Akademijos akademikas Kostas Korsakas.

● Lapkričio 28 d. Lietuvos TSR valstybinis akademinis operos ir baleto teatras pakvietė žiūrovus į pirmąją šio sezono premjerą. Teatros baleto trupė pateikė A. Rekačiaus veikalą „AURA“.

● Lietuvos dvisavaitiniam satyros žurnalui „Šluota“ suėjo 30 metų.

● Jau senokai pėsčiųjų gatvės turį Kaunas — Laisvės alėja, Vilniaus gatvė. Turi ją Panevėžys, Šiauliai. Vilniuje pirmąją pėsčiųjų gatvę pasirinkta Gorkio gatvė nuo Gedimino aikštės iki skvero priešais Bokšto gatvę.

● 72 m pėsčiųjų tiltas per automagistrą pastatytas Vilniuje, Lazdynų gyvenamajame rajone.

● Kauno Barzdų medžioklės ūkio medžiotojai netoli Kazlų Rūdos vienu varymu sumedžiojo aštuonis vilkus. Devintasis pilkis buvo sužeistas ir aptiktas po keleto dienų.

● Lietuvos dirvožemininkai pamėmė dirvožemių pavyzdžius iš 630 tūkst. hektarų. Pagal tyrimų rezultatus ūkiams ruošiamos kartogramos, laukų tręšimo rekomendacijos.

są su kitomis patalpomis, jaukia valgykla jungia koridorius. Tai patogų poilsiautojams, ypač vyresnio amžiaus žmonėms.

Užsukame į skaičiavimo centrą. Jame betriūsiams darbuotojams paklūsta gana sudėtinga technika. Ji palengvina kasdieninį triūsą ne tik gydytojams, medicinos seserims, bet ir registratūros darbuotojams. Per kelias sekundes, padedant mašinoms, "apdorjami" atvykusių gydytis duomenys. Atrodo, smulgydytis duomenys. Atrodo, smulkmena, tačiau drauge beveik visą mėnesį parenkami gyventi panašių profesijų žmonės.

— Jeigu tai galima pavadinti paslauga, tai aš ja labai patenkintas, — šypsosi Pakruojo rajono "Didžiojo Spalio" kolūkio mechanizatorius Adolfas Čepulionis. — Jau pusketvirto dešimtmečio dirbu traktorininku, vairo. Ne pirmą kartą išsiuosiu ir gydausiu Druskininkuose. "Žilvine" ypač jauku ir ramu.

„POEZIJOS PAVASARIS“ KVIEČIA SVEČIUS

„Poezijos pavasario“ pirmoji knyga pasirodė 1965 metais. Jau tada šiame leidinyje, kurio atsakingu redaktoriumi buvo Vacys Reimeris, išspausdintas užsienyje gyvenančio lietuvių, sakytume, emigranto, kūrybos pluoštas. Tą kūrybą pateikė Varšuvoje įsikūręs Juozas Kėkštas (Adomavičius). Jo eilėraščiai „Poezijos pavasaryje“ spausdinti 1966 ir 1968 metais. Tačiau pradžią užsienio lietuvių poezijos pastoviam spausdinimui skyrelyje „Pirmoji publikacija“ davė Jonas Mekas, kurio eilėraščiai knygoje paskelbti 1969 m. Sekančiais metais V. Kazakevičius pristatė skaitytojams Liūnės Suteimos (Zinaida Nagytė-Katiliškienė) kūrybą. Per praėjusį laiką „Poezijos pavasaryje“ kasmet „viešėjo“ vis naujas išėivijos poetas, o pastaruoju metu atskirose knygose spausdinama ir viso būrio užsienio lietuvių kūryba.

Bet per visą „Poezijos pavasario“ renginių praktiką nebuvo atvejo, kad užsienio lietuviai poetai dalyvautų ir pačiuose renginiuose. Būta, tiesa, kai Lietuvoje besisvečiuojantys užsienio lietuvių rašytojai užsukdavo į šventę, bet joje jie likdavo klausytojais (E. Cinzas, L. Lėtas ir kt.). Todėl gimė sumanymas pakviesti į „Poezijos pavasario“ renginius ir išėivijos poetų.

Lietuvos rašytojų sąjungos vadovybė pakvietė į 1987 metų „Poezijos pavasari“ Amerikoje gyvenančius Antaną Gustaitį, Stasį Santvarą ir Vitaliją Bogutaitę-Keblienę. Pirmieji du, bostoniškiai, padėkoję už kvietimą, nesiryzo keliauti dėl sveikatos, o V. Bogutaitė, jau ne kartą buvusi Lietuvoje, pasinaudojo dar viena proga pabendrauti su gimtojo krašto rašytojais ir skaitytojais.

Gal tie kvietimai duos pradžią pastoviam užsienio lietuvių dalyvavimui „Poezijos pavasariuose“?

Vladas Vlešintas

DAR APIE MOTERIS

1939—1940 mokslo metų pradžioje Lietuvos aukštosiose mokyklose mokėsi 3990 studentų, iš jų — 1495 (37 proc.) moterys. 1983—1984 mokslo metų pradžioje Lietuvos aukštosiose mokyklose mokėsi 69,6 tūkst. studentų, iš jų — 40,4 tūkst. moterų.

Mažėja skirtumas tarp moterų ir vyrų išsimokslinimo. Dabar mergaitės sudaro 52 proc. bendrojo lavinimo mokyklų moksleivių; technikumų ir kitų specialiųjų mokyklų — 53 proc., aukštųjų mokyklų — 58 proc. studentų.

1979 metais iš 175 tūkst. žmonių su aukštuoju išsimokslinimu 52 proc. (arba 91 tūkst.) sudarė moterys, su viduriniu ir nebaigtu viduriniu išsimokslinimu — 50,2 proc.

Jau naujų moterų išsimokslinimo lygis aukštesnis negu vyrų: iš 1000-čio 20—29 metų gyventojų aukštąjį išsimokslinimą turi 106 moterys ir 79 vyrai. Iš liaudies ūkyje dirbančių specialistų su aukštuoju mokslu moterys sudaro 56 proc., su specialiuoju viduriniu — 65 proc.

• **Kedainiai.** Naują produkciją — juodųjų ir raudonųjų šermukšnių uogienės agrastų konfitūrą ir slyvų kompotą su medumi pradėjo gaminti konservų fabrikas.

— Gausių meno renginių sraute savo 750 metų jubiliejų švenčiančiame Berlyne įsiminė TSRS mokslo ir kultūros rūmų „Muzikos salono“ atidarymas. Naujajame „Muzikos salone“ pirmąjį koncertą atliko vlnietis pianistas ir vargonininkas Leonidas Melnikas.

„Gimtojo krašto“ redakcijos kolektyvas: J. Bendžius, vyriausiasis redaktorius A. Čekuolis, A. Marcinkevičius, V. Baltrėnas, E. Grigaliūnas, S. Jacinevičienė, L. Aleksiejūnas, J. Mušinskienė, V. Kapočius, J. Šidiškienė, J. Kuckailis.

AKVARELINIŲ MINIATŪRŲ MEISTRĖ

Jurbarko rajone, Antšvenčių kaime, jau daug metų gyvena ir dirba įstabių akvarlinių miniatiūrų autorė Lidija Meškaitytė. Čia ji gimė, augo, mokėsi, čia ji pradėjo tapyti... Šalia gimtos sodybos ošiantis miškas, pro šalį tekantis Šventosios upelis, apylinkių laukai, pievos, keliai ir takeliai iš vaikystės įaugo į širdį, tapo neatskiriama gyvenimo dalimi.

Pirmą kartą sutikau Lidiją prieš trisdešimt metų, apsilankęs jos gimtojoje sodyboje. Suradau ją miške, beuogaujančia. Ant žolės gulėjo numesti ramentai, o ji šliaužė žeme atspirdama rankomis ir rinko uogas. Po tragiško kojos sužalojimo beveik aštuonerius metus teko pragulėti lovoje, ir vėliau ji dar ilgai negalėjo normaliai vaikščioti.

Gal dėl tos ligos, o tikriausiai ne tik dėl jos Lidija pradėjo piešti akvareliniais dažais — gimtą sodybą, laukus, upelį, mišką. Viską, ką matė aplinkui, kas jos širdžiai buvo brangiausia. Niekas jos nemokė, kaip reikia dirbti, ir ji dirbo, kaip pati išmanė. Taip per ilgus metus susidarė jos gausiausias ir įdomiausias darbų ciklas „Gimtasis kaimas“, vėliau išaugęs į dar platesnį ciklą „Gimtasis kraštas“. Siedu ciklai buvo išleisti natūralaus dydžio, atskirais atvirukų rinkiniais (1958, 1968). Dailininkės darbai neįtikėtina kruopščiai atlikti akvarelės technika ant mažesnių už atviruką popieriaus lapelių.

Akvarelinės miniatiūros buvo plačiai paplitusios XVI—XIX amžiuje, daugiausia portreto žanre. L. Meškaitytė visiškai savarankiškai ir savitai, nieko nemėgdžiodama įvaldė miniatiūrinės akvarelės specifika. Ji vienintelė ne tik Lietuvoje dirba tokia skrupulingai preciziška akvarelės technika.

Tokio mažo formato (7x10 cm) gamtos vaizdai atrodo monumentalūs, erdvūs, kupini šviesos ir

spalvų. Dailininkė intuityviai jaučia paveiklo kompoziciją. Jautria spalvų gama, vieningu koloritu perteikia paveiklo nuotaiką. Tikslų piešinį išgauna, labai plonu teptuku dėdama spalvinius taškelius vieną šalia kito, — paprasta akimi ir neįžiūrėsi, kaip tai padaryta. Neatsitiktinai vienas liaudies meno parodos organizatorius, pirmą kartą pamatęs L. Meškaitytės miniatiūrą, nepatikėjo, jog tai savamokslės darbas. Pamanė, kad iš žurnalo iškirpta reprodukcija.

Pati autorė apie savo darbą kukliai atsiliepia: „Mano darbui tereikia gerų akių, didelės kantrybės, keleto pačių ploniausių teptukų, vandens, akvarelinių dažų dėžutės ir popieriaus gabalėlio. O mūsų krašto gamta nuostabi: kur bepažvelgsi, kiekviena šakutė, lapelis, smiltelė prašyta prašosi dėmesio. Tik spėk visų norus tenkinti“. Prie visų autorės

Lidija Meškaitytė

teisingai išvardytų jos menai būtinų reikmenų reikalingas dar vienas bene svarbiausias dalykas — talentas. O jo Lidijai gamta tikrai nepagailėjo. Ji pati savarankiškai surado savo kūrybos kelią, įvaldė techniką ir pasiekė kūrybinio meistriškumo aukštumas.

Lidijos Meškaitytės darbai yra savitas reiškinys turtingoje ir įvairoje Lietuvos liaudies meistrų kūryboje. Jos darbai žavi ne tik Smalininku, Jurbarko, Kauno, Vilniaus parodų lankytojus. Jais gėrėjosi ir Maskvos, Leningrado, Monrealio meno mėgėjai.

Neišsenkamas dailininkės kūrybos šaltinis — gamta, gimtas kaimas, Lietuva. „Viskas keičiasi, daug kas gražėja, kai kas dingsta negrįžtamai. Kaip rašytoja Ieva Simonaitytė aprašė savo gimtajį Klaipėdos kraštą, taip ir aš noriu savąjį nors paveikslėliuose įamžinti“, — sako Lidija.

Siuo metu dailininkė sunkiai serga. Ligos iškraipyti rankų pirštai nepaklusnūs. Ji negali dirbti savo mėgstamiausio darbo — tapyti. O tai jos gyvenimo tikslas ir prasmė. Gyvenimas niekad Lidijos nelepino, o dabar užgulė ypač sunkia našta. Nors asmeninis dailininkės gyvenimas toks sunkus ir skausmingas, jos kūryba spindi optimizmu. Jos gamtos vaizdai pilni šviesos ir saulės, gyvenimo meilės ir džiaugsmo.

Kazys Abramavičius

— Beveik visus pasaulinės literatūros klasikus dabar galima skaityti esperanto kalba. Lietuvių literatūrai iki šio atstovavo pora rinkinių, kuriuose išspausdinti K. Donelaičio, V. Kudirkos, K. Binkio, S. Nėries, Maironio eilėraščiai. Mokytojas Petras Čeliaskas į esperantų kalbą neseniai išvertė ir E. Mieželaičio poemą „Žmogus“. Jis dar yra išvertęs ir V. Mozūriūno „Legendą apie Vilniaus pilį“.

Vilnius, 1987 m. birželio 25 d.

IŠ LONDONO Į PARYŽIŲ - ARKLIU!

Iš Londono į Paryžių per pusvalandį? Siuolaikiniu lėktuvu gal ir įmanoma. O arkliu? Taip pat! Turbūt netikite? Pats neseniai būčiau iš to tik pasijuokęs. Tačiau iš tikrųjų man teko ten nukeliauti tokiu būdu. Ir Londonas, ir Paryžius yra Lietuvoje, Jonavos rajone. Sename miške suradau du kaimelius. Londone — trys namai, o Paryžiuje — du. Vienas net nedrįsau ieškoti pasislėpusių miške Londono ir Paryžiaus, todėl pagalbon pasikviečiau laiškiniukę Onutę Baraduliną. Jau penkiolika metų ji nešioja laiškus, laikraščius, telegramas ir pensijas Paryžiaus ir Londono žmonėms. Tad pasikinkėm arkli ir iškeliavom.

Tarp Londono ir Paryžiaus — geri penki kilometrai. Čia nėra didelių kelių — vien miško takeliai. Todėl arklys — vienintelis šioms vietoms tinkamas transportas. Mašina čia nepravažiuos.

Londoną išvydau privažiavus miško proskyną. Užėjus į vieną jo namų, šeimininkas Petras Chaladauskas dar kartą patvirtino, kad jis yra londonietis. Gyvena čia visą laiką, jau septyniasdešimt metų. Turi karvę, buliuką, arkli, vištą. Turi televizorių ir mato visas Lietuvoje rodomas programas. Na, o Anglijos Londone jis niekad nebuvo. Paklaustas, ar nežino, kodėl ši vieta Londonu vadinama, tik rankom skėstelėjo: „O velnias žino!“

Atsakymą turėjo Kauno turistų klubo instruktorius Vincas Kavaliauskas. Londono kaimelis stovi isikūręs saloje, o aplink šlapuma. Todėl žmonės kažkada čia buvusį vienkiemį praminė Londonu.

O štai ir Paryžius. Lyg tyčia toks gražus sutapimas: aukštai virš eglų viršūnių iškilęs metalinis miškininkų bokštas — lyg Eifelio bokštas Prancūzijos sostinėje. Pasibeldžiau į vieno namo duris. Tylu, šeimininkai kažkur išvykę. Užtat kito namo šeimininkė Filomena Banelienė mane pakvietė paragauti jos keptų blynų. Kaip matot, ir vardas jos, ir pa-

vardė lietuviški, nors pase įrašyta, kad gyvena ji — Paryžiuje. Jai čia labai patinka gyventi. „Labai smagi vieta“, — sako ji.

Gali susidaryti įspūdis, kad žmonės čia gyvena miškų gūduoj lyg atsiskyreliai. Už poros šimtų metrų nuo Paryžiaus (Londonas, tiesa, kiek toliau) eina greitkelis, jungiantis Kauną ir Jonavą. Per keliolika minučių autobusu galima pasiekti Jonavą, per pusvalandį — Kauną. Todėl „didžiųjų Europos sostinių“ Lietuvoje gyventojai be vargo apsilanko ir teatruose, ir koncertuose, ir didmieščių parduotuvėse.

Iš Filomenos Banelienės sužinojau dar vieną įdomų dalyką. Pasirodo, čia ne tik Londonas ir Paryžius yra. Visai netoli — Šveicarija ir Venecija. O visai neseniai dar buvo vienkiemis, kuris vadinosi Belgija. Paryžiaus pavadinimo kilmės Vincas Kavaliauskas paaikškinti negalėjo. Jam teko lankyti netoli Paryžiaus esančiame Varpų vienkiemyje, ten išgirdęs, kad Paryžius turi savo paslaptį. Dar tada, kai ten nebuvo jokio namo, jokio žmogaus, jie jau eidavo grybauti ir uogauti į Paryžiaus mišką. Ir tik gerokai vėliau ten atsirado pirmasis namas.

Peršasi mintis, kad šie pavadinimai — vienos galvos išmislas, vieno fantazieriaus darbas... Bet pagaliau, anot Petro Chaladausko, „O velnias žino!...“

Audrius Matonis

— Kauno sporto kombinato žaliojoje vejoje įvyko tradicinė miesto šokių šventė „Soksim šokimėli“, skirtą Didžiojo Spalio jubiliejui.

— Tūkstančiai transitingų automašinių kasdien pravažiuoja Kauną. Dėl didelio jų srauto ankšta senosiose gatvėse, labai apkrauti tiltai per Nėrį ir Nemuną. Todėl vakarinėje miesto dalyje pradėtas statyti aplinkelis — daugiau kaip 10 kilometrų ilgio magistralė.

Įmintus jos pėdsakus negreit laikas užpustys

Nemaža Amerikos lietuvių savo vardus yra išrašę į imigracijos pažangiųjų lietuvių istoriją. Plačiai žinoma pažangietė Albertina Jakienė irgi išrašė savo, kaip neeilinė visuomenės judėjimo darbuotoja, kaip laikraščio „Vilnius“ macenatė ir Chicagos pažangiųjų lietuvių saviveiklos aktyvistė.

Jos gyvenimas nuo pat 1914 metų, kai ji atvyko į šią šalį, buvo be pertraukų, ir tebėra tampriai susijęs su pažangiųjų lietuvių visuomenine veikla. Ji yra lietuvių Socialistų Sąjungos skilimo ir pažangiųjų lietuvių perėjimo į komunistinį judėjimą liudininkė, liudininkė „sklokos“ išpuolių, liudininkė pažangiųjų lietuvių džiaugsmo, kad Lietuvoje 1940-aisiais metais buvo nuverstas fašistinis buržuazijos režimas. Visuose šiuose įvykiuose ir pergyvenimuose Albertina Jakienė aktyviai dalyvavo priešakinėje pažangiųjų lietuvių eilėse. Ypač daug Albertina triūso ir savo širdies su antruoju savo vyru Jaku yra atidavusi pažangiųjų saviveiklai, kaip gabi saviveiklininkė aktorė ir balsinga choristė.

Kai Albertina į šią šalį atvyko buvo jau išlaikiusi klasių kovos frontuose egzaminą Rygoje latvių revoliucionierių gretose ir Lietuvos Žagarėje 1905 metais miestelio

Vilnis, 1987 m. birželio 25 d.

Albertina Jakienė

socialistų vyrų grumtynėse su juodašimčiais. Atvykusi į Chicago ir tais pačiais 1914-aisiais metais susituokusi su žinomo Lietuvoje buvusio pogrindininko Meilaus broliu, pirmąjį žingsnį žengė — įstojo į LSS 81-mąją kuopą iš kurios, be kitko, išsirutuliojo ir savo laiku garsėjęs Chicagoje pažangiųjų LKM choras ir kitos saviveiklos šakos, už ką Albertinai tenka nemažas nuopelnas.

Kaip dauguma sveikai galvojančių Chicagos lietuvių socialistų, taip ir Albertina Jakienė aktyviai dalyvavo laikraštį „Vilni“ isteigti.

Aplankykite Lietuvą

Šiomet „Vilnius“ administracija ir vėl organizuoja laikraščio skaitytojų tris turistines grupes vykti pasisvečiuoti Lietuvoje. Kaip paprastai esti, „Vilnius“ turistinės grupės Lietuvoje pabuvoja dešimt dienų. Šiomet irgi tiek pabuvos ir, be to, dar grupės globos „Tėviškės“ draugija, dažnai turistams leidžianti nuvykti ir į savo tėviškes.

PIRMA GRUPĖ iš Čikagos išskrido gegužės 11 d.

ANTRA GRUPĖ iš Čikagos išskris liepos 13 d., New Yorke staptels porai valandų ir išskris į Belgradą. Čia liepos 14-tos dienos naktį pernaktos ir kitos dienos rytą išskris į Maskvą. Čia vėl pernaktos ir liepos 16 d. rytą išskris į Vilnių. Lietuvoje pabuvos 10 dienų ir liepos 26 d. išskris į namučius vėl per Maskvą, Belgradą, New Yorką. Čikagoje atsiras liepos 27 d. (pirmadienį) po pietų.

Ši kelionė su visu turistų užlaikymu ir išlaidomis, susijusiomis su grupės išvykomis iš Vilniaus, kaštuos į abi puses iš Čikagos \$1,860.00, iš New Yorko \$1,810.00.

TREČIA GRUPĖ iš Čikagos išskris rugpjūčio 17 d., New Yorke staptels porai valandų ir išskris į Belgradą. Čia rugpjūčio 18-tos dienos naktį pernaktos ir kitos dienos rytą išskris į Maskvą. Čia vėl pernaktos ir rugpjūčio 20 d. išskris į Vilnių. Lietuvoje pabuvos 10 dienų ir rugpjūčio 30 d. išskris į namučius vėl per Maskvą, Belgradą, New Yorką. Čikagoje atsiras rugpjūčio 31 d. (pirmadienį) po pietų.

Ši kelionė su visu išlaikymu ir išlaidomis, susijusiomis su grupės išvykomis iš Vilniaus bei turais, kaštuos į abi puses iš Čikagos \$1,765.00, iš New Yorko \$1,715.00.

Visoms trimis grupėms bus iš Vilniaus išvykos į Kauną, Panevėžį, Palangą ir pagal pasirinkimą į Druskininkus, Rumšiškės ir Trakus.

Norintys kuria nors grupe vykti, skubėkite užsiregistruoti, nes grupėse vietų skaičius ribotas. Pirmoji grupė netgi jau sukomplektuota. Jeigu tik kas nors atsisakytų, tik tada šioje grupėje vieta atsirastų.

Taipgi tenka pažymėti, kad pageidaujantys viešbučiuose gyventi po vieną, prie minėtų kelionės kainų turi pridėti po \$200.

Dėl daugiau informacijų ir registracijos reikalu kreipkitės:

„Vilnius“ Administracija
3116 S. Halsted St.
Chicago, Ill. 60608
Telefonas: 1 (312) 842-7325

P.S. Prašome, šią žinią praneškite savo giminiams, draugams bei pažįstamiems.

„VILNIUS“ ADMINISTRACIJA

Per 15 metų ji buvo laikraščio direktorių tarybos narė, dažnai buvo renkama tarybos pirmininke. Netgi ir dabar, jau sulaukusi senatvės tebeliepsnoja meile laikraščiu. Nėra laikraščio dalininku įvykusio suvažiavimo, kuriame ji nepasveikino tūkstantine doleriu lygiai taip, kaip pasveikino ir praitąjį suvažiavimą, nežiūrint, kad pati nebepajėgė suvažiavime dalyvauti.

Albertina Jakienė gimė 1894 metų balandžio 6 dieną Latvijoje, Smikės dvare lietuvių kumečių šeimoje. Sulaukusi vos 13 metų jau pradėjo pelnytis duona Rygoje tarnaudama pas ponus. Kai paugėjo ir perėjo dirbti į audimo fabriką, Albertina įsijungė į latvių darbininkų judėjimą už socializmą. Motinos skatinama ir padedant asmeniškai draugei Elizabetai Byskupaitėi suėjo į pažinti su Rygos lietuviais, įstojo į jų „Giedros“ ratelį. Čia ji pramoko lietuviškai skaityti ir baigianti su latvėti — atlietuvėjo. Atvykusi į Ameriką išmoko lietuviškai ir rašyti.

Kol Albertina atvyko į Ameriką mokyklos nebuvo mačiusi, bet nėra LLD išleistos knygos, kurios nebūtų jos perskaičiusi bei išstudijavusi. Iš prozininkų jos buvo ir tebėra mėgiamiausias Maksim Gorkis. Per daugiau kaip 70 metų Amerikoje gyvenimo iki pat dabar tebėra uoli lietuvišku pažangiųjų laikraščių prenumerato-

rė, taipgi ir imigrantų latvių pažangaus laikraščio „Latvietis“ tol, kol jisėjo.

Po pirmojo jos vyro tragiško žuvimo Michigano ežere, 1924 metais Albertina buvo nuvykusi į Lietuvą aplankyti savo tėvų gimtojo Zagarės miestelio. Paviešėjus pora metų grįžo Amerikon, nuo to laiko Lietuvos nėra mačiusi. Nežiūrint kaip ją širdis traukia pamatyti, pasidžiaugti naujuoju Lietuvos žmonių gyvenimu, prie kurio laimėjimo ir ji čia Amerikoje veikdama yra daug prisidėjusi, bet amžiaus metų našta, materialiai spaudžianti pečius, dirba savo.

Tokia buvo Albertina Jakienė, tokia ji tebėra, visa esybe atsidavusi darbo žmonių pažangai bei laikraščiu „Vilniai“. S.J.J.

GRĮZO IŠ VIESNAGĖS IR LIGONINĖS Į NAMUS

Čikagoje paviešėję 15 dienų pas tetą ir dėdę Adelę ir Joną Copin, Adelės brovaikiai Walteris ir Karl Galeckai iš Sao Paulo, Brazilijos, birželio 3 d. išvyko į Floridą, o iš ten į namus. Jiems esant Čikagoje, keletą dienų ir Adelė buvo namuose, bet vėliau ji vėl buvo ligoninėje. Birželio 8 dieną Adelė grįžo į namus ir reikia tikėtis, kad jos sveikata povaliai grįš.

Pastaruoju laiku abu Copin buvo rimtai susirgę. Linkiu jiems sėkmingo, greito ir visiško pasveikimo.

Vilnietė

"Vilnius" dalininkų suvažiavimo sveikinimas

Sveikinu visus "Vilnius" darbuotojus, rėmėjus ir skaitytojus šio garbingo suvažiavimo proga. Linkiu visiems stiprios sveikatos, kad galėtumėte dar ilgai pasidarbauti, kad laikraštis dar ilgai galėtų gyvuoti ir nešti svarbias žinias per ilgus metus.

Skiriu šią mažą sumelę laikraščio paramai.

Walteris Dorinas

Juozas Grigutis dalyvavo sesijoje

Jungtinės Tautos. — Visą gegužės mėnesį čia vyko 54-oji Kolonijų Globos Tarybos sesija, kurioje kaip Tarybų Sąjungos delegacijos pavaduotojas darbavosi Lietuvos TSR užsienio reikalų vice ministras Juozas Grigutis.

Sesija svarstė JAV globoje esančios Mikronezijos klausimus. Šias strateginiai svarbias Pacifiko salas amerikiečiai rengiasi galutinai prisijungti. Vyko intensyvi diskusija, kuriose aktyviai dalyvavo ir Juozas Grigutis.

Pirmoji sesijos dalis savo posėdžius užbaigė nutarimu pasiūsti komisijai stebėti plebiscito, kuris įvyktų šiemet birželio 23 d. Palau teritorijoje. Palau yra viena iš keturių salų vienetų Mikronezijoje. Tarybų Sąjungos delegacija balsavo prieš tokios komisijos pasiūtimą, kvestionuodama plebiscito pravedimo formą. Su JAV Taryboje balsavo D. Britanija ir Prancūzija. Kinija — penktasis Tarybos narys — tos Tarybos darbuose nedalyvauja.

Šiuos nutarimus turės patvirtinti Saugumo Taryba, nes pagal Jungtinių Tautų chartą ši teritorija, kaip turinti strateginį statusą, yra Saugumo Tarybos žinioje. Saugumo Taryboje galioja veto teisė, kuria Tarybų Sąjunga gali pasinaudoti.

Salia darbo Kolonijų Globos Tarybos sesijos posėdžiuose, Lietuvos užs. reikalų viceministras Grigutis laisvalaikio, kurio kad ir mažai teturėjo, dar spėjo susitikti ir su New Yorko lietuviais. Jų tarpe turi nemažai pažįstamų, nes į Jungtinių Tautų posėdžius atvyksta jau kelintą kartą.

KULTURIETĖS PAVYZDINGAI ATŽYMEJO MOTINOS DIENĄ

Šių metų gegužės 19 d. įvyko Amerikos Lietuvių Moterų Kultūros draugijos narių susirinkimas. Jį atidarė draugijos pirmininkė A. Vaitkienė ir pranešė, kad yra mirusi draugijos narė Uršulė Praturpienė. Paprašė nares atsistoti vienai minutei ir susikaupimu pagerbti mirusios atminimą.

Sekretorė perskaitė praeito susirinkimo protokolą, kuris buvo priimtas. Kadangi prieš susirinkimą buvo draugiškas pasivaišinimas, tai narės dėkojo darbščiajai pirmininkei už tokį vaišių paruošimą, o drg. A. Litvinas už vaišingumą apdovanojo draugiją \$5.

Sekretorė pranešė gavusi nuo K. Ainorienės \$5 duoklę, taipgi nuo A. Copin mokėstį už ketverių metus ir \$5 dovanų, tiek pat ir nuo Onutės Petrutienės-Peter. Sekretorė padėkojo drg. M. Gužauskienės vardu. Ji pergyveno skaudžią kojos operaciją ir gegužės 13 d. atšventė 99 metų gimtadienį. Ji dėkinga narėms, kad ją gražiai prisiminė ir palinkėjo ilgo amžiaus.

Finansų sekretorė ir išdėtinė pranešė, kad finansiniai draugija neprastai stovi.

Ligonių lankymo komisija raportavo, kad turime nemažai sergančių narių, kaip tai: A. Gužauskienė, M. Vasiliauskienė, V. Samuolienė (mirė gegužės 30 d.), Ona Jokubkienė, kuri buvo ranką nusilaužusi, bet jau sveiksta. Ligonėms palinkėta sėkmingo pasveikimo.

Atžymėti gimtadieniai narių Veronikos Briedis ir M. Paskevičienės. Sugiedota Ilgiausių metų ir palinkėta sveiko amžiaus.

Po susirinkimo, Motinos dienos proga buvo pasakyta atitinkama kalba. Ją pasakė sekr. J. Marazienė, kuri šauniai apibūdino Motinos dieną ir ragino nepamiršti savo mamų. Sekr. J. M-nė

"VILNIES" DALININKŲ 67-OJO SUVAŽIAVIMO PRIIMTA REZOLIUCIJA

Mes, laikraščio "Vilnis" dalininkai ir organizacijų atstovai, susirinkę į 67-ąjį suvažiavimą 1987 metais gegužės 31 dieną savoje "Vilnius" salėje, 3116 So. Halsted St., Chicago, Ill., vienbalsiai užgariamame "Vilnius" vedamą politiką ir linkime, kad ji taip rūpestingai būtų vedama ir ateityje.

Mes jaučiame didelį susirūpinimą dėl taip didelio skaičiaus mūsų senosios išeivių kartos retėjimo ir mūsų kadry mažėjimo, bet mes nepaskesime nusivylime, o dar kiekiau ir vieningiau stosime į kovos lauką su JAV darbo liaudimi, kovosime prieš branduolinio karo rengėjus ir jų politiką, prieš pasikėsintojus sugriautį darbininkų judėjimą, kad sėkmingiau galėjus išnaudoti darbo žmones. Neleisime mažinti darbo mokesčio. Vienu žodžiu, kur bus vedamos kovos už šviesesnį ir sotesnį darbo žmonių gyvenimą, ten mes tvirtai stovėsime tų kovų priešakyje.

Ypač mes, šio suvažiavimo dalyviai pasisakome, kad kovosime už pasaulinę taiką, tuo pačiu metu stengsimės atkurti geresnius santykius tarp mūsų šalies ir Tarybų Sąjungos. Mes tvirtai stojame pažangių amerikiečių gretose

"VILNIES" DALININKŲ SUVAŽIAVIMAS BUVO NESKAITLINGAS

Artėjant "Vilnius" dalininkų suvažiavimui, "Vilnius" bendrovės direktorių taryba buvo susaukusi pakartotinai direktorių pasitarimą ir tikėjosi turėti sėkmingą suvažiavimą. Administracija pažadėjo išduoti raštišką raportą.

Atėjus suvažiavimo laikui, visi direktoriai susirinko, išskyrus vieną (dėl motinos ligos negalėjo dalyvauti). Suvažiavimą pradėjome vieną valandą vėliau, nes salė nebuvo redaktoriaus ir administratoriaus. Pastarasis buvo užimtas raštinėje. Iš jo sužinojome, kad red. S. Jokubka įteikęs administracijai raportą paskaityti, o pats dėl sveikatos negalėjęs dalyvauti. Taip prierašas skambėjo.

Suvažiavimas pradėtas 11:15 val. Jį atidarė pirmininkė drg. P. Malinauskienė. Pasveikinus visus dalyvius, ji paprašė atsistoti ir vienos minutės tylą pagerbti mirusių atminimą. Po to perskaitė darbotvarkę. Mandatų komisijon

kovoje už dirbančius, neturtingus, senus, moteris ir ginant jaunimo gerbūvį.

"Vilnis" gali didžiuotis savo praeitimi ir atliktais darbais, nes ji įdėjo savo indėlį prie pačių svarbiųjų vedamų kovų, siekiant įgyvendinti teisingesnę žmonijai santvarką.

"Vilnis" nenutolo nuo savo gimtosios lietuvių kalbos, per savo 67 metų gyvavimo laikotarpį skelbė ir puoselėjo lietuvių kalbą, rūpinosi lietuviškoms organizacijomis. Šiuo laiku, kai Tarybų Lietuva tvirtai žengia savo pasirinktu keliu, ir mes galime didžiuotis, kad raštaiš gauname šiltos ir nuoširdžios tautos mūsų gimtąją lietuvių kalbą.

Ilgiausių metų Tau, darbo žmonių reikalų gynėja ir pastovios taikos puoselėtoja, brangi "Vilnis"!

Rezoliucijų komisija:
S. Adomaitis, A. Vaitkienė,
V. Povilonienė

paskirti delegatai A. Pauliukienė ir J. Pateckas.

Suvažiavimo pirmininke išrinkta drg. Monika Adomaitienė, sekretore — J. Marazienė; rezoliucijų komisijon: Stasys Adomaitis, A. Vaitkienė ir V. Povilonienė, o sveikinimų komisijon: J. Urbikas ir P. Vaitkus.

Perskaitytas praeito suvažiavimo protokolas ir priimtas.

Adm. J. Urbikas perskaitė redaktoriaus S. Jokubkos raportą, kuris buvo priimtas, tik gailėtasi, kad pats redaktorius nedalyvavo. Finansinį raportą davė adm. J. Urbikas. Pranešimas priimtas, bet delegatai pasigedo atskiro lakšto kiekvienam, kaip būdavo anksčiau įprasta. Namo raporto nebuvo, nes sekretorius nedalyvavo.

Direkcijos raportą davė sekretorė J. Marazienė. Ji žymėjo, kad redaktorius nedalyvauja posėdžiuose. Be to, pernai penkis mėnesius J. Marazienė viena redagavo laikraštį, nors jai prie sulaužymo padėjo P. Vaitkus. Į redakciją S. Jokubka grįžo dirbti po poros pasitarimų su draugais ir su sąlyga, kad nesilankys į direktijos posėdžius. Direkcija mano, kad daugelis skaitytojų ir rėmėjų dėl to nepatenkinti.

Visi raportai aptarti, apdiskutuoti ir priimti.

Mandatų komisija raportavo, kad dalyvauja 15 delegatų: iš jų du nuo organizacijų.

S. Adomaitis perskaitė veiklos rezoliuciją. Ji priimta.

Direktorių taryba palikta ta pati: P. Malinauskienė, A. Litvinas, Anna Krisiken, A. Vaitkienė, P. Vaitkus, Julius Urbikas, J. Marazienė.

Sveikinimais sukelta \$2,615. Drg. Albertina Jakienė dėl sveikatos negalavimo nedalyvavo, bet ji per P. Malinauskienę įteikė \$1,000.

1 val. popiet pirm. Monika Adomaitienė uždarė suvažiavimą. Po to buvo banketas, kuris irgi buvo negausus. Sekr. J. M-nė

CHICAGO, ILL. LIBRARY
MIRUS
JUL 1 1987
Juozui Kreiveniui
1987 metų gegužės 24 dieną
Reiškiame gilią užuojautą velionio našlei Taniai, dukrai Onai ir jos vyrui Vytui Bikulčiui, sūnui Narcizui ir jo žmonai Olgai, anūkams, anūkei ir proanūkui, kitiems giminėms, draugams čia Amerikoje ir Lietuvoje.
ANNA ir S. J. JOKUBKA
Chicago, ILL.

DETROIT, MICH.
MIRUS
Judith Gugas Caylor
Reiškiu gilią užuojautą jos vyrui Howard, dukrelei Leanne, motinai Lillian Gugas, sesutei Carol Daniels, močiutei Anna Daukus ir visiems giminėms bei artimiesiems.
Nuoširdžiai linkiu jums išstvermingai pergyventi šią taip skaudžią nelaimę.
MARY GINAITIS
Santa Clara, Cal.

Vilnis, 1987 m. birželio 25 d.